

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ทดลองอ่าน

Miracle...
ปาฏิหาริย์นี้
แด่เธอ
อัญชรีย์

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...*รัก*

ทศลองอ่าน

Miracle...
ปาฏิหาริย์นี้
แต่เธอ

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...*รัก*

อัมชรัยย์

๒๕๖๓

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...*รัก*

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...*รัก*

ทศลองอ่าน

บางทีผมอาจจะมาเป็นศิลปิน
ก็เพื่อรอปาฏิหาริย์ของเธอคนเดียว

Miracle
ปาฏิหาริย์นี้
แต่เธอ

Miracle... ปาฏิหาริย์นี้แต่เธอ
อัญชรีย์

"ที่จริงฉันไม่แน่ใจว่าความรักมันเป็นยังไง ตอนนี้รู้แต่ว่าคุณคือคนสำคัญที่สุด
ถึงขนาดทำให้ฉันยอมทิ้งความตั้งใจของลูกคนเดียวที่เคยมี เพราะอยากอยู่
ใกล้ๆ คุณไปตลอดชีวิต ถ้านี่เรียกว่าความรัก ฉันก็รักคุณที่สุดในโลกเลย"

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจ กลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเรามาในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุขสดใส ละเอียดละไมของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

'Miracle... ปาฏิหาริย์นี้แต่เธอ' เป็นเรื่องราวของ 'ปู' ครูสาวที่เป็นแฟนคลับตัวยงของนักร้องหนุ่ม 'เควิน รัชชี' ที่ไม่รู้ว่าจะดีใจหรือตกใจก่อนดีที่อยู่ๆ เควิน รัชชีก็ได้มายืนอยู่กลางห้องของเธอ!! ไม่รู้เลยจริงๆ ว่าการได้เจอเควินในครั้งนี้เป็นแค่เรื่องบังเอิญหรือเป็นผลของคำอธิษฐานจากคืนวันที่ 20.02.2002 กันแน่ นี้อาจจะเป็นบันไดก้าวแรกที่จะเปลี่ยนแฟนคลับให้กลายเป็นแฟนจริงๆ ก็เป็นไปได้ แต่หนทางนี้น่าจะไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เพราะความหล่อและเสน่ห์ของนักร้องหนุ่มทำให้เขากลายเป็นที่หมายปองของสาวๆ ทั้งประเทศ งานนี้ก็คงต้องวัดดวงกันแล้วแหละว่าแฟนคลับตัวเม้อย่างปูจะหาหนทางมัดใจซูเปอร์สตาร์สุดฮอตอย่างเควินได้หรือไม่?!

ประวัตินักเขียน

อัญชรีย์

เนื่องจากพ่อ (คนแม่กลอง) ย้ายมาอยู่ที่บ้านเกิดแม่ (คนแม่เฒ่า) ดังนั้น 'อัญชรีย์' กับน้องสาวและน้องชายจึงเป็นชาวจังหวัดเชียงใหม่โดยกำเนิด โดยตอนนี้ก็มีหลานๆ ที่เป็นลูกๆ ของน้องชายและน้องสาวแล้วทั้งหมดหกคนด้วยกัน เป็นหลานชายห้า หลานสาวหนึ่ง

หลังจากจริงจังกับการอ่าน บวกกับการชอบขีดๆ เขียนๆ อะไรเล่นๆ ตามอารมณ์มาตั้งแต่เด็ก ก็ได้มาเริ่มเขียนนิยายอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 2545 ได้รับโอกาสในการตีพิมพ์หนังสือเล่มแรกจากสำนักพิมพ์แจ่มใสในปี 2547 ปัจจุบันรวมแล้วออกผลงานกับสำนักพิมพ์แจ่มใสมาทั้งหมด 46 ชิ้น

ในการเขียนนิยายแต่ละเรื่อง ส่วนใหญ่แล้วจุดเริ่มต้นมักเกิดขึ้นจากเห็นชีวิตผู้คนรอบข้างแล้วเอาไปจินตนาการต่อ หลายครั้งต้องมีการสอบถามเพิ่มเติม บางที่ใช้วิธีหาข้อมูลต่อเอง อาจมีการเพิ่มและตัดทอนบางส่วนออกเพื่อสีสันและความเหมาะสม แต่ทั้งนี้คนเขียนก็ต้องขอขอบคุณผู้อ่านผู้เคราะห์ข้อมูลจากทุกรูปแบบเอาไว้ ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ที่สำคัญคือต้องขอบคุณคนอ่านทุกคนเป็นอย่างมาก ที่ทำให้คนเขียนมีกำลังใจทำงานเสมอมา ยังรอทุกกำลังใจและทุกความคิดเห็นอยู่เสมอค่ะ (อัญชรีย์, Ancharee : Twitter, Facebookfanpage, Instagram, Jamsai.com)

แนะนำตัวละคร

- นัตรลดา (ปู)   คุณครูมือใหม่ที่พยายามแก้มาดเข้มให้คุณน่าเชื่อถือเพราะกลัวเด็กนักเรียนไม่ให้ความเคารพ แต่ดันเป็นแฟนคลับที่คลั่งรักเควิน ริชชี จนเสียสติ ทำให้ต้องพยายามฝืนเก็บอาการและปกปิดเรื่องนี้เอาไว้
- เควิน ริชชี   ซูเปอร์สตาร์ผู้แสนดีมีน้ำใจที่บังเอิญมารู้จักและตกหลุมรักแฟนคลับนิสัยประหลาดของตัวเอง
- ฝ่าย   เพื่อนสนิทของปูที่เป็นคุณหนูนิสัยดีที่ใจเย็นและอ่อนโยนกับทุกคนตลอดเวลา
- ต้า   เพื่อนสนิทของปูที่เป็นคุณหนูขาลุยสุดหัวที่ปากร้ายและขี้ไวยวายสุดๆ
- โอพาร์ (โอ)   ลูกพี่ลูกน้องสุดป่วนที่ป่วนชาติที่สุดในโลกและอยากหนีไปให้ไกลๆ
- เจอเรมี ริชชี   น้องชายของเควิน เป็นหนุ่มหล่อขี้เล่น แต่เอาแต่ใจตัวเองมาก
- ปวรี (วรี)   เพื่อนสาวของเควินที่แอบมีใจให้เขา เป็นสาวสวยเก่งสุดเพอร์เฟ็กต์ที่คอยซัพพอร์ตเควินมาตลอดในทุกๆ เรื่อง
- นาตาลี   สาวน้อยแสนสวยที่หมายปองเควินอย่างออกนอกหน้า และตามติดเขาไม่เลิก

บทนำ

การได้มีความรักแบบมหัศจรรย์กับศิลปินคนโปรด นักการเมือง นักธุรกิจหนุ่มไฟแรง หรือแม้กระทั่งนักกีฬาคนดัง มักเป็นความใฝ่ฝันของหญิงสาวมากมาย หนึ่งในจำนวนที่ว่านั้น...มีฉันรวมอยู่ด้วย

ปลื้มนักกีฬาหรือนักการเมืองยังพอฟังได้ แต่ฉันกำลังคลั่งไคล้ศิลปินขวัญใจวัยรุ่นที่กำลังมาแรง ช่างไม่สมกับวัยและสถานะเอาเสียเลย มันเป็นเรื่องค่อนข้างน่าอายกับการที่ฉันยังไม่เลิกนิสัยบ้าดารา ทั้งที่ตัวเองอายุตั้งยี่สิบสามปี และเป็นครูที่สอนอยู่ชั้นมัธยมปลายของโรงเรียนรัฐแห่งหนึ่ง

20:02, 20.02.2002 คือเวลาที่มองเห็นจากนาฬิกาดิจิตอลบนหัวเตียง ในขณะที่ เวลาที่ฉันตั้งตารอคอยมาทั้งวันนับตั้งแต่ได้รับข้อความจากศูนย์บริการลูกค้าของเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ...

'Tonight Miracle will happen at 08:02 P.M. Digital clock will read 20:02, 20.02.2002! Close your eyes and make a wish. This will never happen again in our life time.'

แน่นอน...ฉันทำตามที่เขาบอกทุกอย่าง บางคนอาจคิดว่ามันบ้าและไร้สาระ แต่ฉันก็รู้ตัวตลอดเวลาที่กำลังทำอะไรอยู่ แถมยังมีความสุขดี

และไม่เคยเบียดเบียนใคร

ฉันใช้เวลาเกือบทั้งวันในการร่างคำอธิษฐานตามที่ปรารถนา...

'ขอให้ฉันได้พบและพูดคุยกับ 'เควิน ริชชี' อย่างเป็นทางการสักครั้ง'

เป็นคำอธิษฐานที่ดูเหมือนจะหวังน้อย แต่จริงๆ เป็นเพราะฉันกลัวว่า ถ้าขอมากเกินไปจะไม่ได้รับการใส่ใจจากพระเจ้า ก็เลยใช้หลักการ 'ได้น้อย... แต่ได้แน่' ในการขอพร

อย่างไรก็ตามฉันไม่ลืมที่จะอธิษฐานเรื่องสำคัญเอาไว้ด้วย...

'ขอให้ฉันได้พบรักกับผู้ชายแสนดี และขอให้พ่อกับแม่มีความสุขมากที่สุด'

แต่ว่า...ฉันนึกถึงเรื่องสำคัญนี้หลังเรื่องการได้คุยกับดาราอีกเธอเสีย ไม่อยากจะเชื่อ!

•

บทที่

1

ความลับไม่มีในโลก

"ปู นอนริยัง" น้ำเสียงอันอ่อนหวานดังขึ้นหลังจากการเคาะประตูเบาๆ
"เข้ามาสิฝ่าย" ฉันร้องบอกและขยับตัวลุกขึ้นจากเตียงนอน หลังการ
อธิษฐานในคืนแห่งปาฏิหาริย์ผ่านพ้นไปเรียบร้อยแล้ว

'ฝ่าย' เป็นนักศึกษาปริญญาโทที่กำลังจะเรียนจบในปีการศึกษาหน้า เธอ
เป็นคุณหนูลูกเศรษฐีที่แสนเพียบพร้อม ฉันบังเอิญโชคดีได้เธอเป็นเพื่อนสนิท
จึงมีโอกาสมาใช้ชีวิตในคอนโด ชั้นหนึ่งแห่งนี้โดยแทบไม่มีค่าใช้จ่าย

ฝ่ายรู้ว่าฉันหมกมุ่นกับการขอพรในคืนนี้มากเพียงใด แต่เธอก็ไม่ได้
หัวเราะหรือทักท้วง ทว่าก็ไม่ได้มาขอพรแบบเดียวกันกับฉัน ทั้งที่ฝ่ายมีบุคลิก
เป็นสาวน้อยช่างฝันโดยแท้ พอคิดแบบนี้แล้วก็รู้สึกอายนิดๆ เหมือนกัน

"เข้าห้องนอนปูที่รู้สึกเขินทุกที" ฝ่ายพูดกลางหันมองไปรอบๆ ด้วย
สีหน้ายิ้มละไม "เหมือนโดนเควิน ริชชีจ้องมองจากทุกทิศทุกทาง เควิน
เต็มไปหมด"

"ก็แบบนี้มันทำให้ฉันหลับสบายนี่นา" ฉันบอกอย่างมีความสุข ฝ่าย
ทำให้รู้สึกดีเสมอเพราะฉันสามารถคุยเรื่องนี้กับเธอได้โดยไม่ต้องลำบากใจ
ปกติแล้วฉันต้องคอยปกปิดมันไว้เป็นความลับสุดยอด ไม่ให้นักเรียนและ

เพื่อนครูที่โรงเรียนรู้โดยเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นคงโดนเพื่อนครูที่นำรักบางคน คอยแซะไม่เว้นแต่ละวัน แล้วก็คงเป็นอาจารย์ที่น่านับถือของนักเรียนตายเลย "ฝ่ายมีอะไรี่เปล่า"

ฝ่ายพยักหน้า ยิ้มบางๆ ด้วยท่าทางเกรงใจจนหน้าแอบกระดาก เพราะฝ่ายเป็นเจ้าของคอนโดฯ แห่งนี้ทุกตารางนิ้ว แต่กลับชอบทำท่าเกรงอกเกรงใจ อยู่เรื่อย

"พรงนี้ไปไม่ออกไปไหนไซ้เปล่า"

ฉันพยักหน้าแต่คิ้วขมวดอย่างสงสัย

"คือว่า...พอตีคุณพ่อคุณแม่ฉันจะเข้ามาหา"

คำบอกเล่าของฝ่ายทำให้ฉันออกไปชั่วคราว "อ้อ...ดีจังเลยนะ ไม่ได้เจอกับ พ่อแม่ฝ่ายตั้งนานแล้ว"

"โธ่ ฉันรู้ว่าปู่ลำบากใจ แต่ฉันก็เข้าใจนะ ก็พ่อแม่ฉันเหมือนคนอื่น เสียที่ไหน"

ฉันยิ้มเจื่อน "อย่าพูดอย่างนั้นสิ คุณพ่อคุณแม่ฝ่ายใจดีกับฉันจะตาย พรงนี้ฉันไม่ได้ออกไปไหนพอดี จะอยู่รอเจอคุณพ่อคุณแม่กับฝ่ายด้วยนะ"

ฝ่ายยิ้มกว้าง ริมฝีปากมาจับมือฉันอย่างดีใจ "ขอบใจมากนะปู่ คุณพ่อคุณแม่คงดีใจที่ได้เจอปู่ด้วย"

พ่อแม่ของฝ่ายเป็นนักธุรกิจที่มีงานล้นมือและต้องออกงานสังคัมบ่อยๆ ตอนที่ฝ่ายขอย้ายออกมาอยู่ที่คอนโดฯ เพื่อความสะดวกในการเดินทาง ท่านทั้งสองคัดค้านเสียงแข็ง กระทั่งฝ่ายมาขอร้องให้ฉันไปที่บ้านด้วย แล้วบอกกับพ่อแม่ว่าฉันจะไปอยู่กับฝ่ายที่คอนโดฯ และจะคอยดูแลฝ่ายให้เป็นอย่างดี แล้วฝ่ายยังยกเอาเรื่องที่พวกท่านไม่เคยมีเวลาให้เธอเลยตั้งแต่เล็ก จนโตมาอ้างว่าแม่จะไม่เคยมีใครใส่ใจแต่เธอก็ไม่เคยทำตัวเหลวไหล แถมยัง สอบเข้ามหาวิทยาลัยชั้นนำได้โดยที่ไม่เคยมีใครเคี่ยวเข็ญ สุดท้ายพวกท่าน จึงยอมตามใจ แต่ในช่วงแรกนั้นพ่อแม่ฝ่ายหมั่นมาคอยตรวจสอบความเป็นอยู่

ของพวกเราแทบทุกสัปดาห์ หนึ่งปีผ่านไปเราจึงได้รับความไว้วางใจอย่างเต็มที่ เดียวนี้นานๆ ครั้งพวกท่านจะแวะเวียนมาสำรวจความเป็นอยู่สักทีหนึ่ง ส่วนฝ่ายก็จะกลับบ้านสัปดาห์ละหนึ่งครั้งเป็นอย่างน้อย

ถึงแม้พ่อแม่ของฝ่ายจะเป็นสามีภรรยาที่ดูแปลกๆ อยู่บ้าง แต่ท่านทั้งสองก็ใจดีมากจริงๆ เพียงแต่ว่า... ทุกครั้งเวลามาที่นี้ ท่านจะชอบตั้งคำถามสารพัดอย่างจนฉันมันไปหมด แถมยังพยายามจับผิดพฤติกรรมของพวกเราอย่างเอาเป็นเอาตายเสมอจนฉันแทบจะหมดแรงกับการรับมือในแต่ละครั้ง

วันนี้ฉันตื่นตั้งแต่ 07.00 น. ถือว่าเช้าเป็นพิเศษ ทั้งที่เมื่อคืนนี้มีการทำความสะอาดห้องครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในรอบสามเดือน พ่อแม่ของฝ่ายบอกว่า จะมาถึงก่อนเที่ยง นั่นก็หมายความว่าอาจจะโผล่มาตอนแปดโมงเช้าหรือตอนสิบเอ็ดโมงห้าสิบเก้านาทีก็ได้ ซึ่งฉันจะต้องรับภาระในการคาดเดาเวลาด้วยหัวใจระทึกอยู่ฝ่ายเดียว

เสียงกตกริ่งจากหน้าประตูดังขึ้นด้วยจังหวะที่คุ้นหู แต่ก็ยังทำให้ตกใจเหมือนทุกครั้งที่ได้ยินอย่างไม่เคยชินเสียที

ฉันพลันงยหน้าขึ้นจากนิตยสารเล่มหนา วางมันลงบนโต๊ะก่อนข้างแรงอย่างตื่นตูม จนฝ่ายซึ่งนั่งดูทีวีอยู่ใกล้ๆ หันมามองแล้วหัวเราะกึกกัก นาฬิกาบนผนังบอกเวลา 10.45 น. ฝ่ายเป็นคนลุกไปเปิดประตูในขณะที่ฉันกำลังนั่งเตรียมใจและจดจ่อกับการทักทายในอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า

"ลูกฝ่ายของคุณหญิงแม่/ของคุณพ่อ"

ทันทีที่บ้านประตูเปิดกว้าง ท่านทั้งสองก็โผล่เข้ากอดบุตรสาวด้วยความรัก ความโหยหาอย่างรุนแรงจนฝ่ายเซไปหลายก้าว แล้วหลังจากทักทายลูกสาวเป็นที่เรียบร้อย รายต่อไปที่ต้องโดนจู่โจมก็คือฉันเอง

"สบายดีใช่ไหมคะหนูปู้" คุณหญิงแม่ที่มีกลิ่นน้ำหอมพุ่งไปทั่วตัวเข้ามา

ลูบหลังลูบไหล่ฉัน แล้วหอมแก้มซ้ายขวา ถ้ามได้ด้วยท่าทางรักใคร่โยติ
 อย่างสุดซึ่งจนฉันขนลุกไปทั้งตัว ฉันตอบคำถามออกไปเบามากจนแทบ
 ไม่ได้ยินเสียงตัวเอง "ห้องสะอาดสะอาดอันดีเหมือนเดิม ช่างเป็นผู้หญิงที่เรียบร้อย
 น่ารักกันจริงๆ คุณหญิงแม่กับคุณพ่อไม่ได้มาตั้งนานเพราะงานยุ่งมากกก...
 ถ้าไม่มีหนูปุมอยู่เป็นเพื่อนลูกฝ่ายเราคงเป็นห่วงจนไม่เป็นอันทำการทำงาน"
 คุณหญิงเอมอมรพุดพลงยิ้มแย้มอย่างเบิกบาน

"พักนี้มีไอ้หนุ่มที่ไม่หน้าไวใจหน้าไหนมาเกาะเกาะทั้งสองคนบ้างรีเปล่า
 ถ้ามีละก็ต้องรีบบอกพ่อมาเลยนะ ลูกสาวพ่อสวยแสนดีมีเสน่ห์ขนาดนี้ แถมยัง
 อยู่กันตามลำพังแค่เฉพาะสาว ๆ คงจะมีแน่ๆ เลยซุ่มยั๊ยไอ้พวกผู้ชายไม่น่าไวใจ
 ที่ว่า ถ้ามีก็รีบบอกมาเลยพ่อจะไปจัดการมันเอง!" คุณพ่อถามและจ้องหน้าฉัน
 อย่างคาดคั้นเอาคำตอบจริงจัง ทำเอาฉันผวาจนต้องรีบหันไปทางฝ่ายเพื่อ
 ขอความช่วยเหลือจริงๆ แล้วมันเป็นคำถามยอดฮิตที่เราจะต้องถูกพ่อแม่ฝ่าย
 ซักไซ้อู้อยู่เสมอที่เจอกัน มีอยู่ครั้งหนึ่งฉันเคยตอบไปว่า...ไม่มี แล้วก็โดนพ่อฝ่าย
 สวนกลับมาแรงจนแทบผงะว่า...

'อย่ามาโกหกพ่อ พ่อว่าตรงนี้พ่อไต่กลิ่นผู้ชายชัดมาก!'

ตอนนั้นฝ่ายต้องรีบปรายตเข้ามาขวางแล้วอธิบายว่าเมื่อก็มีช่างของ
 คอนโดฯ คนหนึ่งขึ้นมาซ่อมก๊อกน้ำให้เรา ดังนั้นก็น่าจะเป็นกลิ่นช่าง...
 คุณพ่อจึงรีบลงไปเช็คหลักฐานที่นิติฯ เมื่อรู้ว่าฝ่ายพูดความจริง หลังจากนั้น
 คุณพ่อจึงเชื่อมั่นในตัวเรามากขึ้นอีกระดับ ทว่าตั้งแต่นั้นมาฉันก็ไม่กล้า
 ตอบคำถามแบบนี้ของพ่อฝ่ายแบบสุ่มสี่สุ่มห้าอีกเลย

"โอ้ คุณพ่อขา ไม่มีหรอกค่ะผู้ชายนะ คุณพ่อจำตำ ลูกสาวคุณอาพิพัฒน์
 กับคุณอามาลินี่ได้มั๊ย ที่เขามาซื้อห้องอยู่ติดกับหนู" ฝ่ายรีบอ้างถึงเพื่อนสนิท
 อีกคนหนึ่ง "ถ้าอยู่กับเราตลอด ก็เลยไม่มีผู้ชายคนไหนกล้าเข้าใกล้เรา คุณพ่อ
 คงจำได้ว่าตำเป็นสาวห้าวที่ดูขนาดไหน"

คุณพ่อมองฝ่ายอย่างพินิจพิเคราะห์ ท่าทางเหมือนไม่ค่อยเชื่อ หากก็

ยอมรับฟังแต่โดยดีก่อนจะถามไถ่ถึงด้าบ้าง

ด้าเป็นเพื่อนกับฝ่ายมาตั้งแต่เด็ก ทั้งคู่เรียนที่เดียวกันมาตลอดจนกระทั่งตอนนี้ พ่อแม่ของพวกเขารู้จักสนิทสนมกันมาตั้งแต่ฝ่ายกับด้ายยังไม่เกิด แม้ว่าหลายปีมานี้จะห่างเหินกันไปเพราะหน้าที่การงานของแต่ละคน แต่มิตรภาพเก่าๆ ยังคงอยู่

หลังจากคุยกันอยู่หน้าทีวีนานพอควร ท่านทั้งสองก็เริ่มลุกไปเดินสำรวจรอบๆ ห้อง ปล่อยให้ฉันแอบมองตามเสียบๆ ด้วยความกังวลอย่างสูงสุด

"คุณแม่ขา หยุดก่อนค่ะ นั่นมันห้องนอนปูต่างหาก ถ้าจะดูห้องหนูล่ะก็อยู่ทางนี้" ฝ่ายรีบส่งเสียงทักท้วงทันทีที่เห็นคุณหญิงแม่ไปหยุดยืนจับลูกบิดประตูห้องนอนฉัน

"แต่หนูปุ๊กก็เหมือนลูกสาวคนหนึ่งของคุณหญิงแม่เหมือนกัน ดังนั้นคุณหญิงแม่ก็ต้องดูแลหนูปูแบบเดียวกับที่ดูแลหนูฝ่ายทุกอย่าง"

ฮือออ... พุดแบบนี้ก็แะสิคะคุณหญิงแม่ขา...

"ว่าไงคะ หนูปุ๊กจะไม่ว่าอะไรคุณหญิงแม่ใช่ไหมคะ"

ฉันเล็กเล็กเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มเจื่อนแล้วจำใจพยักหน้ายินยอมอย่างไม่มีทางเลือก ฝ่ายมองฉันอย่างรู้สึกผิดและขอโทษ ฉันจึงพยายามยิ้มกับเธอเพื่อจะบอกว่าเรื่องแค่นี้เองไม่เห็นเป็นไรเลย... ฮือออ...

"อ๊วยตาย หนูปุ๊กยังคลังไคล้ดาราเหมือนเดิมนะคะลูก เอ... รู้สิสิว่าคนนี้หนูปุ๊กปลื้มเขามาตั้งนานแล้วนี่นา ปานนี้ยังไม่เปลี่ยนใจหรือคะ" คุณหญิงแม่ถามฉันด้วยสีหน้าประหลาดใจปนทิ้ง ซึ่งฉันก็ได้แต่หัวเราะแห้งๆ "แต่ว่านักร้องคนนี้แม่ก็ชอบเหมือนกันนะ เขาวางตัวดีแถมยังร้องเพลงเพราะด้วย แสดงละครก็เก่ง"

"ไหนๆ ก็ขอพ่อเข้าไปดูหน่อยสิว่ามีรูปผู้ชายแปลกหน้าท่าทางไม่น่าไว้ใจอยู่ในห้องบ้างรึเปล่า"

"คุณพ่อออ ออย่าคะ ของแบบนี้ในห้องปูไม่มีหรอก" ฝ่ายรีบลุกไป

ฉุดรั้งให้ทั้งสองคนย้ายไปสำรวจที่ห้องของเธอบ้าง ทำให้ฉันค่อยหายใจ สะดวกขึ้น

ฉันเข้าใจว่าท่านทั้งสองไม่มีพิษมีภัยอะไร และไม่ได้คิดจะเสียมารยาท แต่อย่างใด ที่ทำไปทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นเพราะความห่วงใยและปรารถนาดี ต่อเราทั้งสิ้น แต่มันก็น่าปวดหัวไม่น้อย

ฉันนั่งตัวบนโซฟาขาวอย่างอ่อนแรงหลังกลับจากการทานมื้อเย็นกับ พ่อแม่ฝ่าย รู้สึกเหนื่อยเสียยิ่งกว่าวิ่งมาราธอน แถมตอนนี้ที่โรงเรียนยังอยู่ใน ช่วงเตรียมสอบปลายภาคเรียนที่สอง ทำให้ฉันรู้สึกอ่อนล้าจนไม่อยากเปลืองแรง กับเรื่องอื่น

"ขอบคุณมากนะปู ที่ช่วยตามใจคุณพ่อคุณแม่ถึงขนาดนี้ ลำบากแยะเลย"

"ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะ พ่อแม่ฝ่ายก็เหมือนพ่อแม่ฉัน แล้วท่านก็ใจดี กับฉันเหมือนเป็นลูกของท่านด้วย" ถึงแม้ฉันจะคิดแบบที่พูดจริงๆ ทว่า ถ้ามาบ่อยๆ คงแยะเหมือนกัน

แต่ฝ่ายอี้มอย่างรู้ทัน "คงอีกนานแหละกว่าคุณพ่อคุณแม่จะมาอีก ปุสบายใจได้"

ทันใดนั้นเสียงกตกริ่งด้วยจังหวะประหลาดก็ดังขึ้นอย่างน่าตกใจ ฉัน กับฝ่ายทะเลื่องพรวดขึ้นยืนพร้อมกัน เบิกตามองไปยังประตูเหมือนกลัวว่า ปีศาจจะโผล่เข้ามา

ประตูห้องถูกเปิดผลั้วเข้ามาเพราะเรายังไม่ได้ล็อก ฉันกับฝ่ายแทบจะ ผวากอดกันด้วยความตื่นตระหนก แต่ผู้ที่โผล่เข้ามาคือ 'ต้า' หาใช่คุณหญิงแม่ กับคุณพ่อฝ่ายอย่างที่เราคิด พอเห็นดังนั้นฉันจึงทิ้งตัวลงบนโซฟาด้วยความ โล่งใจ แต่ก็อดโมโหคนกวนประสาทอย่างยายต้าไม่ได้

"เป็นยังไงบ้างคะคุณนายทั้งสอง วันนี้คงสนุกกันสุดเหวี่ยงไปเลยละสิ"

ฉันโมโหอยากจะตำคนหน้าระรื่นหลายๆ คำแต่ยังไม่มีแรง

"นี่ อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ ดูนี่ซะก่อน" ตำซุบตรสามใบในมือด้วยรอยยิ้มเป็นต่อ

ฉันอ้าปากค้างจ้องไปที่บัตรพลาสติกขนาดพอๆ กับบัตรเอทีเอ็ม ในมือตัวอย่างตกตะลึง นี่มันบัตรคอนเสิร์ต 'เควิน ริชชี' ที่ฉันปรารถนาแต่ว่าซื้อไม่ทันเพราะบัตรหมดเร็วมาก ต้าเคยรับปากไว้ว่าจะหาที่นั่งที่ดีที่สุดมาให้ได้สามใบ โดยเธอกับฝ่ายจะไปเป็นเพื่อนฉัน

"เดี๋ยวก่อน." ตำร้องแล้วขยับหนีเมื่อฉันลุกขึ้นมาทำท่าจะคว้าบัตรจากมือเธอ "อย่าลืมสัญญา แก่ต้องพิมพ์รายงานให้ฉันก่อน"

"นั่นมันแน่นอนอยู่แล้ว เอามาเถอะน่า ฉันขอดูหน่อย" ก็น่าจะรู้อยู่ว่าเพื่อบัตรคอนเสิร์ตของเควิน ริชชีแล้ว นาที่นี้ฉันต้องทำได้ทุกอย่าง

ในที่สุดฉันก็ได้บัตรคอนเสิร์ตศิลปินสุดที่รักมาครอบครอง แต่การไปดูคอนเสิร์ตยังคงเป็นปัญหาอยู่บ้าง ตรงที่ถ้าโชคร้ายฉันอาจไปเจอกับนักเรียนตัวเองเข้า เพราะมีนักเรียนของฉันที่กำลังคลั่งไคล้เควินอยู่กลุ่มหนึ่ง แล้วถ้าเจอกันฉันจะอธิบายกับเด็กว่ายังไงดี ถ้าเควิน ริชชีอายุมากกว่านี้สักหน่อยและเป็นศิลปินยอดนิยมในกลุ่มคนวัยทำงานก็ว่าไปอย่าง แต่นี่เขาเพิ่งอายุยี่สิบสามปี ถึงจริงๆ จะเท่ากับฉัน แต่ถ้าเทียบกันแล้วมองมุมไหนเขาก็ยังวัยรุ่น ในขณะที่ทำให้ฉันเป็นวัยรุ่นบ้าง...ซึ่งแฟนคลับส่วนใหญ่ของเควินล้วนเป็นเด็กวัยรุ่น

ตอนเริ่มต้นอาชีพครู ฉันได้พยายามสร้างภาพให้ตัวเองดูน่ายำเกรงในสายตานักเรียน เพื่อที่พวกเขาจะได้ให้ความเกรงใจและเชื่อฟังฉันง่ายขึ้น สิ่งที่หวาดกลัวที่สุดตอนนั้นคือการโดนนักเรียนแกล้งและไม่เคารพ ตอนนั้นฉันจึงมีภาพลักษณ์ของครูที่เรียบร้อยน่าเคารพและเฝ้าจับตาระดับหนึ่งในสายตานักเรียน ดังนั้นถ้ามีเด็กคนไหนบังเอิญไปเห็นฉันเด่นแว้วๆ และแหกปากกรีดผู้ชายในคอนเสิร์ตอย่างบ้าคลั่ง คงมีอันจบเห่เป็นแน่ชีวิตยายปูภาพลักษณ์เวอร์วังที่เพียรสร้างมาคงพังทลายไม่มีชิ้นดี!

แล้วเพื่อนของฉันที่จะไปด้วยก็เป็นจุดเด่นน้อยเสียเมื่อไหร่ ต้าเป็นสาวมันแต่งตัวจัดระดับเจ้าแม่แฟชั่น เรือนร่างของเธอเพรียวระหงและมีความสูงถึงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร ผมสีน้ำตาลเข้มตัดเป็นลอนน้อยๆ ยาวสลวยสวยกับกับโบหน้าที่สวยผุดผาดไร้ที่ติ ในขณะที่ฝ่ายดูเป็นสาวน้อยหน้าตาสดใสทำทางอ่อนกว่าวัยหลายปี ผมซอยสั้นของฝ่ายรับกับโบหน้าเรียบง่ายและดวงตากลมโตเป็นประกาย ส่วนฉันก็สวยเด่นเป็นสง่าน้อยกว่าทั้งสองคนเสียเมื่อไหร่

แต่ไม่เข้าใจเลยว่าสวยเลิศขนาดนี้ ทำไมพวกเรายังคงอ้างว้างเห็บหนาวจนฉันถึงขนาดต้องหันไปพึ่งพาความอบอุ่นจากศิลปินอันเป็นที่รักซึ่งไม่มีวันได้โคจรมาเจอกันในโลกแห่งความจริง...

เดี๋ยวนะ ก่อนจะละเมอเพื่อพอกอย่างวิตกจริตไปมากกว่านี้ ฉันควรจะรีบพิมพ์รายงานหน้าเป็นปีกของยายต้าให้เรียบร้อยก่อน!

"ปู้...แกหยุดยิ้มได้แล้ว กลุ่มเด็กผู้หญิงทางโน้นกำลังจ้องมาที่แกเขม็งเลย!" ต้าสะกิดเตือนด้วยท่าทางตึงๆ ขณะพวกเรากำลังจะไปที่รถหลังออกจากคอนเสิร์ตที่เพิ่งจบลง ทำเอาฉันต้องหุบยิ้มฉับพลัน

พอหันไปมองตามทิศที่ต้าบอก ฉันก็สบตาเข้ากับเด็กสาวคนหนึ่งในกลุ่มนั้นอย่างจิง โธ่มางก็อดดด! นั่นมันนักเรียนของฉันทั้งนั้นเลยย!

ต้ารีบฉุดฉันกับฝ่ายให้เดินอ้อมไปอีกทางโดยที่ไม่ต้องเฉียดไปใกล้เด็กเหล่านั้น แต่ทว่า...

"อาจารย์คะ เดี่ยวก่อนค่ะ" เสียงใสๆ ที่เรียกตามหลังมาทำเอาเสียวสันหลังวาบ ฉันกสึนน้ำลายลงคออย่างล่ำเค็ญสุดๆ ขณะหยุดชะงักอยู่กับที่อย่างหมดทางเลี้ยง

"อาจารย์จริงด้วย พอปล่อยผมยาวแบบนี้เราเลยจำเกือบไม่ได้ ไม่อยากจะทำอะไรจริงๆ ว่าจะเจออาจารย์นครลดาที่คอนเสิร์ตเควิน!" เด็กสาววัยรุ่นแต่งกาย

สติจำนวนสี่คนเข้ามาในรายล้อมพวกเราเอาไว้ พวกกันยกมือไหว้พับพับจนรับไหว้แทบไม่ทัน

"อาจารย์ก็ชอบเควิน ริชชีเหมือนกันหรือคะ ดีใจจังเลยที่เห็นอาจารย์มาดูคอนเสิร์ตเควินเหมือนเรา" เด็กคนหนึ่งเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางดีใจ และเหมือนจะยอมรับฉันเข้าแก๊งอย่างยินดีสุดๆ

"ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ พอดีมีคนให้บัตรเรามา แล้วหลานสาวที่คนนี้เขาชอบเควินพอดี ก็เลยลากครูปูมาด้วย ครูปูเขาไม่ได้ชอบเควินหรอกค่ะ" ต้าเป็นคนใช้สติแก้ไขสถานการณ์อย่างทันทั่วทั้งที่ แถมยังยัดเยียดฝ้ายที่หน้าเด็กกว่าเพื่อนให้เป็นหลานตัวเอง แต่ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าการโกหกแบบนี้มันโอเคไหม...

"อ้าว มาเพราะได้บัตรฟรีหรือเหอเนี่ย นึกว่าอาจารย์ชอบเควินเหมือนเราเสียอีก" เด็กคนหนึ่งกล่าวด้วยท่าทางผิดหวังและเสียความรู้สึก

"แต่เควินน่ารักสุดๆ เลยนะคะ ทำไมอาจารย์ถึงไม่ชอบ" หนึ่งในกลุ่มถามขึ้นอย่างไม่เข้าใจจริงๆ "อย่างน้อยการมาดูคอนเสิร์ตคราวนี้นี่น่าจะทำให้อาจารย์ชอบเควินขึ้นมาบ้างแหละ ใช่มั้ยคะ"

"ค่ะ...ก็ชอบขึ้นมานิดหนึ่งเหมือนกัน" ฉันตอบอย่างสงวนท่าที ก่อนจะถามเสียงเข้ม "แล้วพวกเธอมีสอบวันจันทร์ไม่ใช่หรือ ทำไมวันนี้ถึงยังมาดูคอนเสิร์ตกันอีก ไม่กลัวสอบตกรีง"

"โธ่ อาจารย์ก็รู้อาอย่างพวกหนูไม่มีทางสอบตก คนเรานั้นก็ต้องมีช่วงรีแลกซ์ก่อนสอบกันบ้างสิคะ" เด็กสาวโอดครวญกันใหญ่

"เอาเถอะ แต่ก็อย่าไปบอกใครนะว่ามาเจอครูที่นี่..."

เด็ก ๆ พวกนี้ตั้งอยู่ช่วงหนึ่ง แล้วก็ทำท่าคิกคักพร้อมรับคำอย่างร่าเริงอย่างดูไม่น่าไว้ใจเลยสักนิด "ได้ค่า ไม่บอกแน่นอน แต่สัญญา กับเราได้ไหมคะว่าคอนเสิร์ตเควินคราวหน้าอาจารย์จะมากับพวกเราด้วย เพราะหนูมั่นใจว่าวันนี้เควินต้องทำให้อาจารย์ตกหลุมรักอย่างจังจนอยากมาดู

คอนเสิร์ตเขาอีกแน่นอน"

ตากับฝ่ายพากันหัวเราะขำ ในขณะที่ฉันได้แต่ยืนบ่นหน้าไม่ถูก

แล้วฉันก็พบว่านอกจากคำอธิษฐานในคืนแห่งปาฏิหาริย์จะไม่เป็นจริงแล้ว ฉันยังต้องเผชิญกับเรื่องแย่งๆ ที่มีเควิน ริชชีเป็นต้นเหตุอีกต่างหาก ทั้งที่ก่อนหน้านี้ฉันแทบไม่เคยเจออะไรแบบนี้เลยแท้ๆ

"ได้ยินว่าเมื่อวันเสาร์อาจารย์ไปดูคอนเสิร์ตมาหรือคะ" นั่นปะไร คำถามเด็ดประจำบายวันจันทร์จากเพื่อนอาจารย์คนหนึ่ง หลังจากฉัน ถูกมองแปลกๆ มาตั้งแต่เช้า นี่ขนาดว่าเป็นช่วงสอบ เด็กพวกนั้นยังสามารถ กระจายข่าวได้อย่างรวดเร็วยิ่งกว่าซีเอ็นเอ็น

ฉันยิ้มเข้มตามแบบฉบับของตัวเองแล้วพยักหน้าน้อยๆ รักษามาดเอาไว้ อย่างดีไม่มีตกหล่น "ไปเป็นเพื่อนหลานสาวนะค่ะ"

ลำบากใจจริงๆ ที่ต้องแก้ตัวด้วยคำโกหกแบบนี้ ไม่รู้จะต้องพูดซ้ำ อีกกี่ครั้งกว่าจะไม่มีใครถามอีก ที่แน่ๆ ความลับมันไม่มีในโลกจริงๆ

'การอันใดในโลกนี้ ถ้าได้ยินถึงหูกหู ก็ลั่นเป็นความลับ ถ้าได้ยินเพียง สี่หู บางทีจะไม่มีใครทราบต่อไป ถ้าได้ยินแค่สองหู แม้พระพรหมก็ไม่ทราบได้' เป็นคำกล่าวในนิทานเวตาลบทหนึ่งซึ่งจริงแท้แน่นอนเสียนี้กระไร ไม่อยาก จะนับให้เมื่อไหร่เลยจริงๆ ว่ามีคนได้ยินความลับของฉันไปแล้วก็หุ!

"ท่าทางแกล้งไม่ตีเลย" ตาวางแก้วน้ำเย็นลงบนโต๊ะแล้วถามขึ้นเป็น ประโยคแรกหลังจากเฝ้ามองฉันโซเซกลับเข้ามาในห้อง

"งานหนักจนเปลี่ยวไปหมด แถมยังต้องบ่นหน้าโกหกใครๆ มาทั้งอาทิตย์ อีกต่างหาก" ฉันรู้สึกอยากร้องไห้ การโกหกมันเลวร้ายสิ้นดี ฉันเหนื่อย... "จะตายอยู่แล้วเนี่ย"

"ปุ่อย่าคิดมากเลยนะ อย่างน้อยก็เพื่อเควิน"

ดูไม่ออกเลยว่าฝ่ายกำลังปลอบใจหรือว่าล้อเลียนฉันกันแน่...สรุปน่าจะไม่มีใครเข้าใจหัวอกฉันจริงๆ เลยสักคน...

หรือนี่จะเป็นคำเตือนจากสวรรค์ว่าฉันควรเลิกคลั่งไคล้ดาราย่างไร้สาระเสียที ในเมื่อตัวเองทำหน้าที่เป็นแม่พิมพ์ของชาติ จะรักจะชอบศิลปินยังไงก็ไม่ควรจะเกินพอดี แต่ฉันก็ชอบเควินด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่ได้มีเวลาวิ่งตามเขาไปทุกหนทุกแห่ง ไม่สามารถหาตารางงานในแต่ละวันของเขาได้ ไม่เคยอยากรู้ด้วยว่าบ้านเขาอยู่ที่ไหน ฉันชอบเควินมาก และมีความสุขกับความรูสึกนี้โดยไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อน เพียงแต่ฉันแค่ไม่กล้าแสดงความรู้สึกที่มีออกมาอย่างเต็มที่เหมือนคนอื่น พอไม่ยอมให้ใครรู้ก็เลยระแวงจนจะบ้าตาย

"หรือฉันควรเลิกเป็นแฟนคลับเควินเสียตั้งแต่ตอนนี้" แม้แต่ตัวฉันเองยังรู้สึกว่เสียงที่พูดออกมามันฟังแล้วหดหู่ชะมัด

"โอ๊ยยย แก่ไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นหรอก อย่าคิดมาก ยังไงการรักเขามันก็เป็นความสุขอย่างเดียวของแกตอนนี้ไม่ใช่หรือ ถ้าเมื่อไหร่ที่มีแฟนเป็นตัวเป็นตนขึ้นมา การยึดเอาศิลปินเป็นที่พึ่งทางใจมันก็จางหายไปเองนั่นแหละ ตอนนี้อันนี้ถ้าเขายังเป็นความสุขของแกอยู่ ก็ไม่เห็นต้องเลิกรักเขาเลยเป็นแฟนคลับเขาต่อไปเถอะ"

•

บทที่

2

เมื่อคำอธิษฐานเป็นจริง

เมื่อวันหยุดช่วงปิดเทอมหมดลง ฉันก็กลับกรุงเทพฯ พร้อมข้าวของมากมายจากต่างจังหวัดที่พ่อแม่ขอร้องให้อามาฝากญาติมิตรทั้งหลาย

พอเรียนจบฉันก็ทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ มาตลอด นานๆ ทีถึงจะกลับบ้านไปอยู่กับพ่อแม่ ทุกครั้งที่ฉันกลับไปหาทั้งสองคนจะดีใจและมีความสุขมากอย่างเห็นได้ชัด แม้จะเป็นลูกสาวคนเดียวแต่พ่อแม่ก็ไม่เคยบังคับกะเกณฑ์เรื่องการใช้ชีวิตเลย พ่อแม่ไวใจฉันมาก ทำให้ฉันมีอิสระอย่างเต็มที่และได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีแบบไม่ขาดตกบกพร่องมาตลอด ทำให้ฉันอยากตอบแทนพระคุณด้วยการเป็นลูกที่ดีทำให้พ่อแม่มีความสุข ฉันสัญญากับตัวเองเอาไว้ว่าจะใช้ชีวิตอิสระตามใจตัวเองต่อไปอีกสักพัก แล้วก็ย้ายกลับไปอยู่พร้อมหน้าครอบครัวพ่อแม่ลูกที่ต่างจังหวัดอย่างถาวร...

จังหวะการตกที่นั่งประตูปอย่างไรมารยาทของใครบางคนที่ตั้งขึ้นในเช้าวันเสาร์บรรยากาศน่าอนาถเช่นนี้ เป็นความคิดที่ไม่น่าให้อภัยเลย หน้าซ้ำเสียงกริ่งยังดังถี่ขึ้นเรื่อยๆ ไม่ยอมหยุด แสดงให้เห็นถึงความไร้สมบัติผู้ดีของผู้มาเยือนอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม ถ้าแขกคนดังกล่าวเป็นญาติผู้ใหญ่ ฉันก็ต้องกราบขออภัย

เอาไว้ ณ ที่นี้ด้วย เนื่องจากตอนนี้เป็นเวลาทีที่ฉันกำลังมีความสุขแสนสบาย
อยู่บนเตียงกว้างอันอบอุ่น ทำให้รู้สึกไม่ติดกับการถูกรบกวนทุกรูปแบบ

ขณะที่ฉันยังมีอาการครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่นั้น เสียงเคาะประตูห้องนอน
ก็ดังขึ้น ทำให้ต้องพยายามฝืนลุกจากเตียงอย่างยากเย็น แต่พอคิดได้ว่า
คนที่มาดกครึ่งรั้วๆ นั้นอาจเป็นแขกของฉัน จึงทำให้ฝ่ายต้องมาปลุก ก็นึก
ขอโทษอยู่ในใจที่ปล่อยให้ฝ่ายเป็นคนลุกไปเปิดประตู

พอพบว่าฝ่ายยืนรออยู่หน้าประตูห้องนอนด้วยสีหน้าตื่นตระหนกเหมือน
มีเหตุสุดวิสัยร้ายแรงเกิดขึ้น ฉันก็พลันตาสว่าง "มีอะไรหรือฝ่าย!"

"ปู่...ปู่...ปู่..." ฝ่ายมีอาการเล็กกลัสนลาน และกลายเป็นคนพูดติดอ่าง
ไปแล้ว

"ว่าไง มีอะไร" อะไรกันนะที่ทำให้มนุษย์แสนนิ่งจิตมั่นใจสงบอย่างฝ่าย
เกิดอาการประสาทแตกจนสั่นคลอนเช่นนี้

"ปู่...ต้องใช่แน่ๆ เลย ฉันจำได้ จำได้จริงๆ นะ!" ฝ่ายยังพูดด้วยอาการ
ละล้าละลัก ก่อนฉุดฉันออกจากห้องนอนด้วยท่าทางร้อนรนกระวนกระวาย

แล้วฉันก็พลันชะงักฝีเท้าก็ ยืนตะลึงตัวชาอยู่กับที่ ดวงตาเบิกโต
จนแทบถลนขณะจ้องมองไปยังร่างสูงของชายหนุ่มรูปลักษณะคันทาที่ฉัน
จดจำเขาได้เป็นอย่างดีทั้งยามหลับและยามตื่น เรือนผมสีดำสนิทแม้จะดูยุ่งๆ
แต่ถูกซอยสั้นรับกับศีรษะได้รูปและเค้าโครงหน้าอันโดดเด่น รูปร่างแบบนี้
หน้าตาแบบนี้ จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก...เควิน ริชชี!

"ใช่มั๊ยปู่ ใช่แล้วใช่มั๊ย!" ฝ่ายกระตุกแขนฉันเขย่าอย่างแรง

คำอธิษฐานที่ฉันแทบจะลืมเลือนมันไปแล้วกลับกลายเป็นความจริง
หลังจากเวลาผ่านไปหลายเดือน ทั้งที่ฉันปลงจนเลิกหวังไปตั้งแต่วันที่
เดินทางกลับบ้านต่างจังหวัดตอนปิดเทอม ใครจะไปรู้ว่าปาฏิหาริย์จะต้อง
รอคิวยาวตั้งสี่เดือน!

เวลาผ่านไปเกือบชั่วโมงแล้วที่เควินเข้ามาปรากฏตัวในห้อง แต่ฉันก็

ยังคงตกอยู่ในสภาพจิตตึ๋ง และเสียอาการจนทำอะไรไม่ถูกอยู่อย่างนั้น ฝ่ายเป็นคนโทรเรียกตำรวจเข้ามาที่ห้องเพื่อล้อมวงฟังคำบอกเล่าจากเควิน ริชชีด้วยความสนใจ เควินมีความมั่นใจและเป็นมิตรอย่างน่าประทับใจเสียยิ่งกว่าภาพลักษณ์ที่พบเห็นได้จากสื่อ เขาพูดภาษาไทยได้ชัดเจนไม่ผิดเพี้ยนด้วยน้ำเสียงสุภาพน่าฟัง โดยเฉพาะเมื่อได้เห็นคำพูดนั้นผ่านริมฝีปากสีระเรื่ออย่างคนมีสุขภาพดีของเขาต่อหน้าต่อตาแบบสดๆ

ขณะที่ทุกคนพูดคุยกันไปเรื่อยๆ มีแต่ฉันที่ยังตั้งสติไม่ได้เลย ไม่สามารถร่วมวงสนทนากับเขาได้อย่างเป็นปกติ ทำได้แค่รับฟังเรื่องราวอยู่เฉยๆ แต่มันช่วยไม่ได้ที่เป็นแบบนี้ เพราะวันก่อนตอนดูหนังเรื่องหนึ่งฉันดันเผลอไปจินตนาการถึงเควินด้วยฉากเลิฟซีนในหนังเรื่องนั้น การเจอเควินตัวเป็นๆ ในวันนี่จึงทำให้ฉันสติกระเจิงจนควบคุมไม่ได้เกินเหตุ

เควินเล่าให้พวกเราฟังว่าเช้าวันนี้พอออกจากห้องอัดเสียงเขาก็ต้องขับรถกลับตามลำพัง เนื่องจากเป็นเช้าวันเสาร์การจราจรจึงไม่คับคั่งเท่าวันธรรมดา ทำให้สังเกตเห็นว่ามีรถเก๋งคันหนึ่งที่มีผู้ชายสองคนอยู่ข้างในขับตามเขามาตั้งแต่ที่จอดรถ พอเขาตัดสินใจหักเลี้ยวอย่างกะทันหันเข้ามาที่คอนโดยุแห่งนี้ รถคันนั้นก็ยังคงตามเข้ามาด้วย เควินไม่ได้พักอยู่ที่นี้แต่เลือกเข้ามาหลบเพราะมีศิษย์การ์ดที่เพื่อนลืมนำไว้ในรถ แต่ครั้งเข้ามาในตึกแล้วดันจำไม่ได้ว่าห้องของเพื่อนที่เขาเคยมาแค่ครั้งเดียวอยู่ชั้นไหน นานี่นั้นเขากำลังหลบเพราะเห็นว่าสองคนนั้นขับตามขึ้นมาบนชั้นจอดรถได้ จึงรีบสูบกถลิฟต์ขึ้นมาเร็วๆ แล้วก็มาเลือกกดกริ่งหน้าห้องฝ่ายเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่เขาไม่ทันเห็นว่าสองคนนั้นตามเข้ามาในตึกจากที่จอดรถได้ไหม

อย่างไรก็ตาม มันน่าอัศจรรย์มากที่เควินเลือกห้องของฝ่ายเป็นที่พึ่ง!

ในที่สุดคำอธิษฐานของฉันก็เป็นจริง แม้ว่าฉันจะยังไม่ได้เอ่ยปากพูดกับเขาสักคำก็ตาม... ตากับฝ่ายพยายามช่วยเหลือเพื่อให้ฉันได้มีส่วนร่วมในการสนทนาอย่างเต็มที่ แต่ฉันกลับเอาแต่ใจเด่นโครมครามจนทำอะไรไม่ถูก

แล้วมันน่าขายหน้าสุดๆ ก็ตรงที่เควินดูเหมือนจะรู้ทันเราทุกอย่างเขาจึงมองฉันด้วยสายตาขบขันอย่างไม่ปิดบัง ในสายตาเขาคงเห็นฉันเป็นแฟนคลับรุ่นเดอะที่กำลังตื่นเต้จนเสียสติ

สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งคือตอนนี้ฉันยังอยู่ในสภาพดูไม่ได้อย่างรุนแรง ผมผ่ายุงรุงรัง หน้าตาหลังตื่นนอนใหม่ๆ สดเสียยิ่งกว่าปลาในตลาด แถมยังนุ่งชุดนอนเป็นเสื้อย้วยๆ กับกางเกงเหยงๆ ที่ใช้มาตั้งแต่ ม.ปลาย น่าอนาถสุดๆ

"บางที่พวกนี้น่าจะเป็นแฟนคลับโรคจิตที่คลั่งไคล้คุณมากก็ได้นะคะ"

ฉันสะดุ้งเบาๆ กับคำสันนิษฐานนายตา เพราะเควินอาจกำลังคิดในใจว่า ตรงนี้ก็เหมือนจะมีแฟนคลับโรคจิตอยู่คนหนึ่ง...

เควินยิ้มเจื่อน "ถึงจะเป็นแฟนคลับจริง แต่ทำแบบนี้มันน่ากลัวเกินไปนะครับ"

"นั่นสิคะ แล้วส่วนใหญ่คุณคงคุ้นเคยกับแฟนคลับที่เป็นเด็กๆ มากกว่าพอเจอผู้ใหญ่ที่มาตามด้วยวิธีนี้คงหลอนน่าดู" ต้าว่า

ทำเอาแฟนคลับวัยผู้ใหญ่ที่นั่งฟังอยู่ตรงนี้ด้วยเริ่มรู้สึกร้อนตัวนิดๆ แต่ยังไม่ไหวเหมือนไม่รู้สึก

"แล้วคุณแน่ใจหรือคะ ว่าพวกนั้นไม่ได้ถูกจ้างมาอุ้มฆ่า" ต้าโพล่งถาม

"คงไม่ใช่หรอกครับ" เควินยิ้มตอบ

"จะแจ้งตำรวจมั้ยนะคะ" ฝ่ายถามเควิน

"คิดว่าคงไม่ ผมเพิ่งเคยเจอแบบนี้ครั้งแรก ไม่อยากให้เป็นเรื่องใหญ่"

"แต่น่าจะแจ้งตำรวจนะคะ" ต้าแนะนำด้วยท่าทางเป็นห่วง "ยังไงฉันจะลองไปขอหลักฐานจากกล้องวงจรปิดของคอนโดฯ มาเก็บไว้ให้ เพื่อมีข้อมูลที่ใช้ประโยชน์ได้ที่หลัง ถ้าเกิดว่าจริงๆ แล้วเขาไม่ใช่แฟนคลับ"

เควินขอบคุณด้วยความซาบซึ้ง ก่อนจะมองนาฬิกาแล้วขอตัวกลับ เพราะคิดว่าน่าจะปลอดภัยแล้ว

"แต่ก็น่าจะรออีกสักพักค่อยออกไปดีกว่านะคะ บางที่พวกนี้น่าอาจจะ

ดักรออยู่ที่รถของคุณ" ต้าเตือนเขาด้วยความรอบคอบ "คุณทำงานจนถึงเช้าแบบนี้คงเพลียน่าดู ท่าทางคุณง่วงมาก ขับรถตอนนี้อาจจะอันตราย ถ้าไม่รีบก็เลยเข้าไปนอนพักก่อนค่อยกลับดีมั๊ยคะ"

ฉันพยายามเก็บซ่อนความตื่นตกใจเอาไว้อย่างมิดชิด ขณะคิดในใจว่า...
เควินจะนอนพักที่นี่!

เควินมีท่าทีลังเลอย่างหนัก แต่ด้วยเหตุผลทั้งหมดที่ต้าบอกรวมถึงสถานการณ์ที่บีบบังคับ ทำให้เขาไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้ แต่อาจเป็นเพราะเขาเห็นว่าเราทั้งสามดูเป็นคนไม่มีพิษมีภัยอะไรก็ได้ เลยยอมตกลงนอนพักที่นี่

ถึงฉันจะยังไม่ได้คุยกับเควินสักคำ แต่ก็ต้องถือว่าในที่สุดแล้ว คำอธิษฐานของฉันก็เป็นจริง ตอนนั้นฉันขอแค่อย่าให้เรื่องทั้งหมดนี้เป็นเพียงความฝันก็แล้วกัน แต่ได้มีความทรงจำเก็บไว้ว่าครั้งหนึ่งฉันเคยได้เจอเควินใกล้ๆ ได้มองเขานานๆ แค่นี้ก็พอใจแล้ว

แต่น่าเสียดายที่เควินต้องนอนพักในห้องฝ้ายแทนที่จะเป็นห้องฉันก็จะให้เขานอนห้องฉันได้ยังไง ในเมื่อมันมีแต่รูปเขาเต็มไปหมด เขาคงรู้สึกแปลกพิกลถ้าต้องนอนมองหน้าตัวเองที่ถูกแปะไว้ทั่วทั้งห้องจนผนังแทบไม่มีที่ว่าง

"ไม่ต้องเกรงใจนะคะ จะนอนหลับนานแค่ไหนก็ได้ สบายใจได้ว่า จะไม่มีแฟนคลับโรคจิตที่ไหนแอบตามเข้าไปทำอะไรคุณในห้องแน่นอน" ต้าบอกกับเควิน แล้วก็ปรายตามามองฉันอย่างมีความหมาย ทำเอาฉันสะอึกและผลอดวัดตามองเควินอย่างยั้งไว้ไม่ทัน เลยเห็นเขากระตุกยิ้มชั้นที่แสดงว่าเข้าใจทุกอย่าง หน้าฉันร้อนซู้ขึ้นมาทันทีด้วยความอับอายขายหน้ามากกว่ารู้สึกเขิน

"นี่แกงหรือโง่กันแน่ยายปู้ ทำไมเอาแต่นั่งบื้ออยู่ได้ อยู่ๆ ก็มีบุญก้อนโต

หล่นทับแท้งๆ แล้วพยายามเสียวใจที่หลังเชียวนะ" ต้าโวยวายอย่างหัวเสียวด้วยความไม่ได้ตั้งใจเมื่อเห็นฉันเดินเซ็ดผมออกมาจากห้องน้ำ

ฉันถอนใจยาวแล้วนั่งลงที่ขอบเตียงใกล้กับต้า "ฉันก็อยากหายตื่นตื่นแล้วคุยกับเขาเหมือนที่แกกับฝ่ายทำ แต่มันทำไม่ได้นี่นา"

"ชื่อป้อ" ต้าดำ

"เออ" ฉันยอมรับ

ตาดิ่งตาสีด้วยสีหน้าบึ้งตึงพร้อมกับจิ้มนิ้วที่หัวฉันแรงๆ ก่อนจะเดินออกไปจากห้องนอนฉันด้วยท่าทางหงุดหงิด

ฉันรู้สึกอิจฉาต้ากับฝ่ายจริงๆ ที่สามารถพูดคุยกับเควินได้อย่างเป็นปกติแบบนั้น อดคิดไม่ได้ว่าหากเควินเกิดมาสะดุดรักเพื่อนฉันคนใดคนหนึ่งเข้าแล้วคบกัน ฉันจะทำใจได้หรือเปล่า...แต่ได้ไม่ได้ก็คงทำอะไรไม่ได้นอกจากทำใจ และแฟนคลับที่ดีต้องยินดีได้กับทุกความสุขสมหวังของศิลปินที่เราชื่นชอบ

จะว่าไปจริงๆ แล้วฉันก็ไม่ใช่แฟนคลับที่ชื่นชอบเขาด้วยความบริสุทธิ์ใจสักเท่าไร บางทีอาจจะไม่ต่างอะไรจากแฟนคลับโรคจิตที่แอบสะกดรอยตามเขาเลยก็ได้ เพียงแต่ไม่มีเวลา ไม่มีแรงฮึด และไม่หันหน้าด้านพอที่จะทำอย่างพวกนั้นบ้างเท่านั้นเอง ป่านนี้เควินคงนอนสะดุ้งเพราะหลับไม่สนิทก็ได้ เพราะถูกฉันแอบคิดถึงอย่างไม่บริสุทธิ์ใจด้วยความฟุ้งซ่าน

พอนึกถึงวันที่เหนื่อยจนคิดจะเลิกชอบเขาตอนนั้นขึ้นมาก็ขำตัวเองตอนนี้อย่างไรแต่เลิกชอบตลอดไปเลย เพราะแค่เลิกนึกถึงเขาสักห้าวินาทียังทำไม่ได้แล้ว เพราะการเจอเขาในวันนี้มันกำลังทำให้ฉันยิ่งหลงเขาหนักกว่าเดิม ถ้าเขาดูร้ายกาจและนิสัยแย่กว่าที่เห็นสักนิด แบบที่ผิดจากภาพของเขาที่ฉันเคยรับรู้ผ่านสื่อมาก่อนหน้านี้ ฉันก็คงจะเลิกปลื้มเขาได้ไม่ยาก แต่เขากลับไม่มีอะไรทำให้ผิดหวังเลยสักนิด ไม่ว่าจะด้วยความที่เขาเป็นซูเปอร์สตาร์ หรือเพราะได้รับการฝึกฝนให้รักษาภาพลักษณ์ที่ดี

ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง แต่สรุปแล้วก็คือเขาเป็นคนที่ดูดีมีเสน่ห์ทุกอย่างทุกมุมมอง และทุกการเคลื่อนไหวจริงๆ แถมนิสัยก็น่ารักมากด้วย

ตั้งนั้นฉันก็คงต้องปล่อยเลยตามเลยด้วยการชอบเขาต่อไป แล้วก็คลั่งไคล้ไปเรื่อยๆ จนเมื่อไปเอง แต่ถ้าถามความรู้สึกตอนนี้ละก็ ฉันคงต้องบอกว่าต่อให้ได้แฟนเป็นตัวเป็นตนฉันก็ไม่มีทางเลิกชอบเขินได้แน่นอน!

หลังอาบน้ำเสร็จฉันก็เลือกชุดนอนเหมือนคิดว่าจะได้ไปเด็ดกับเขิน ทั้งที่เขายังนอนหลับปุ๋ยและชาตินี้จะไม่วันไปเด็ดกับฉัน ในที่สุดฉันก็เลือกได้ ชุดกระโปรงยาวครึ่งน่องสีน้ำตาลอ่อน แล้วชวนฝ่ายออกไปซื้อของกิน มาเตรียมไว้อรอให้เขินตอนตื่นนอน ซื้อถ่านมาใส่กล่องดิจิตอลที่วางทิ้งไว้ โดยไม่ได้ใช้งานมาหลายเดือน...ถูกต้อง! เราตั้งใจจะขอถ่ายรูปร่วมกับเขินไว้เป็นที่ระลึก!

ฉันเคยอ่านบทสัมภาษณ์ของเขินจากนิตยสารมาหลายเล่ม ส่วนใหญ่ เขามักจะบอกว่าตัวเองชอบชีวิตที่เรียบง่าย เขาไม่ใช่คนเรื่องมากกับการกิน การอยู่ ขอแค่มีความสะอาดที่ได้มาตรฐานก็พอ วันว่างหรือช่วงพักผ่อน เขาชอบดูหนังและอ่านหนังสืออยู่กับบ้าน มีแค่ขนมขบเคี้ยวและเครื่องดื่มที่หาได้จากร้านสะดวกซื้อต่างๆ ไปก็อยู่ได้แล้ว พังดูเหมือนการใช้ชีวิตกับเขิน ริชชีมันช่างง่ายดายราวกับความฝัน...ก็น่าจะแค่ฝันนะแหละ เพราะในความเป็นจริงแล้วซูเปอร์สตาร์แถวหน้าอย่างเขาชีวิตนี้คงไม่เคยมีอะไรเรียบง่ายเลย

ก่อนที่จะหลับเขินได้เขียนเลขทะเบียนรถของเขาไว้ให้เราด้วย ฉันกับฝ่ายจึงพากันไปสำรวจที่รถของเขาให้ พบว่าไม่มีสิ่งใดผิดปกติที่รถของเขา แต่พบรถเก๋งต้องสงสัยจอดอยู่ถัดไปอีกสองช่อง น่าจะเป็นคันที่เขินให้รายละเอียดเอาไว้ไม่ผิดแน่ ซึ่งในรถมีผู้ชายนั่งอยู่ด้วยกันสองคน ตามที่เขินบอกเช่นกัน สรุปว่าพวกเขาคงไม่ได้พักอยู่ที่นี่ เพราะไม่มีคีย์การ์ด

เข้าตึก หรืออาจจะแค่ตั้งใจดักกรอเควินอยู่ตรงนี้ ถ้าเป็นแฟนคลับจริงก็มีพลังในการตามตีรูนแรงมาก เพราะถ้าเป็นฉันคงไม่มีความอดทนและความพยายามในการทำอะไรแบบนี้

"ถ้าเขาประสังข์ร้ายกับเควินหรือตั้งใจก่ออาชญากรรม คงไม่อยู่รอดอย่างใจเย็นแบบนี้แน่ เพราะถ้าเควินแจ้งความก็โดนจับเท่านั้นเอง แสดงว่าน่าจะเป็นแค่แฟนคลับธรรมดา เลยไม่กลัวว่าถ้าโดนตำรวจรวบตัวจะทำให้เดือดร้อน"

"นั่นสิ เขาอาจจะอยากขอถ่ายรูป หรือแคร์ขอลายเซ็นก็ได้" ฝ่ายเห็นด้วยกับฉัน

ตอนที่ฉันกับฝ่ายกลับถึงห้องเควินยังนอนหลับอยู่ หลังจากนั้นด้ากับฝ่ายก็มานั่งทำงานอยู่ด้วยกันเงียบๆ ส่วนฉันก็นั่งตรวจการบ้านนักเรียนไปด้วยอารมณ์พุ่งซ่านที่พยายามควบคุมเอาไว้ เควินคงหมดแรงจริงๆ ถึงหลับสนิทขนาดนี้ในบ้านคนอื่นได้ลงคอ อันที่จริงเขาควรมีความหวาดระแวงบ้างนะ แล้วก็น่าจะรู้สึกได้ถึงรังสีประหลาดบางอย่างจากฉันด้วย หรือเควินอาจจะเป็นคนโลกสวยมากเวอร์...

เมื่อหลายสัปดาห์ก่อน ฉันเพิ่งหงุดหงิดกับข่าวเควินกับนาตาลี แอบคบกัน ซึ่งมันน่าเจ็บใจตรงที่นาตาลีเป็นสาวน้อยวัยใสลูกครึ่งไทย-อังกฤษ ที่เพิ่งอายุสิบเจ็ดปี ในขณะที่ฉันเลยวัยใสมานานหลายปีและอายุเท่ากับเควินพอดี ต่อมาทั้งคู่ก็ออกมาปฏิเสธข่าวแบบคนดังในวงการบันเทิงส่วนใหญ่ อ้างว่าเป็นแค่เพื่อน แต่ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครเชื่อเรื่องนั้น ยกเว้นฉัน... ที่พร้อมจะเชื่อทุกคำพูดของเควินอย่างไม่มีเงื่อนไข เพราะฉันเป็นแฟนคลับประเภทที่จะเชื่อในสิ่งที่ตัวเองอยากเชื่อ และเชื่อในสิ่งที่ตัวเองเชื่อแล้วสบายใจ

'แกละหงุดหงิดข่าวเขากับนาตาลีไปทำไม ในเมื่อแกละเป็นแค่แฟนคลับ 'ไม่ใช่แฟน' ตอนนั้นด้าพยายามตอกย้ำเพื่อเตือนสติฉัน แต่ว่าฉันก็ไม่ค่อย

จะมีสติ จึงได้กลับไปว่า

'คงหุดหงิดเพราะฉันเป็นแฟนคลับที่อยากเป็นแฟนเขาจริงๆ'

'เลิกฝันแล้วก็รีบไปโรงเรียนได้แล้วจ้ะ'

'เออ... นานาดีอายุพอๆ กับนักเรียนฉันเลยนี่นา นี่สเป็กเควินเด็กขนาดนี้เลยเหรอเนี่ย'

'เครียดไปแกก็เด็กลงไม่ได้หรอกปู รีบไปสอนนักเรียนเถอะ'

ก็จริงของนาง เครียดไปยิ่งแก่ง่ายหนักกว่าเดิมอีกต่างหาก...

"หิวรีเปล่าคะ ทานอะไรก่อนมั๊ย ฉันซื้อของกินมาให้เยอะเยอะเลย มีแต่ของที่เควินชอบทั้งนั้นเลยนะคะ ฉันเลือกมาให้อย่างดีเพราะเคยอ่านมาจากสัมภาษณ์"

นั่นคือสิ่งที่ฉันฝึกท่องในใจมานับร้อยๆ เทียว เพื่อเอาไว้พูดกับเควิน ตอนที่เขาออกมาจากห้องนอนฝ่าย แล้วในที่สุดตอนนี้ฉันก็ทำสำเร็จอย่างงดงาม แม้เสียงฉันจะสั่นๆ และมันก็ดูเปลือกปลอมจนไม่เป็นธรรมชาติเลยสักนิดเดียว

"ขอบคุณมากครับ" เควินตอบและยิ้มให้อย่างสุภาพ

หัวใจฉันเต้นระทึกกรุนแรงเมื่อเฝ้ามองดูเควินที่มีหยดน้ำเกาะพราวบนใบหน้า ปลายผมเขาเปียกชื้น พอได้หลับเต็มอ้อมแล้วท่าทางเขาดูสดใสกว่าเมื่อเช้าหลายเท่า

"ผ้าเช็ดหน้าคะ"

ฉันตะลึงมองฝ่ายที่ยื่นผ้าขนหนูหลายทางสีฟ้าขาวให้เควินด้วยใบหน้ายิ้มละไม นั่นมันผ้าเช็ดหน้าของฉันนี่ ฝ่ายช่างเป็นเพื่อนที่แสนดี แสนน่ารัก เหมือนนางฟ้านางสวรรค์มาโปรด ฉันรักเธอจริงๆ ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นฉันซักรีดแล้วและเพิ่งหยิบออกมาใช้เมื่อเช้านี้ กลิ่นจึงหอมสะอาดมีอามั้ย ตอนนั้นเควินกำลังใช้มันซับน้ำจากใบหน้าของเขา ลมหายใจของเขากำลังสัมผัสกับ

ผ้าขนหนูเนื้อนุ่มของฉันอย่างรุนแรง...

ไม่นะ...ฉันรีบดึงตัวเองออกจากภวังค์อันน่าขนลุกแทบไม่ทัน!

"คุณน่าจะยังไม่ได้ทานข้าวตั้งแต่เช้า ก่อนจะกลับทานอะไรเสียหน่อย ละกันนะคะ ตอนนี้อยู่คนเดียวแล้วด้วย ปูเฟิงทำกับข้าวเสร็จพอดี" ฝ่ายชวน เควินทานข้าวเย็นด้วยกัน แล้วฉันก็ต้องลอบยิ้มอย่างยินดีเมื่อเขาตอบตกลง

"คุณทำเองหรือครับ" เควินถามด้วยสีหน้าที่เก๋ไถ่ราวกับมีกล้องจับภาพ อยู่ตรงหน้า

ฉันหลุบตาลงมองผัดมะกะโรนีทะเลที่เพิ่งทำเสร็จเรียบร้อยบนโต๊ะ พลางพยักหน้าตอบเขาด้วยความภาคภูมิใจ เควินกล่าวขอบคุณด้วยท่าทาง ที่ดูดีใจจริงๆ เขาคงหิวมากนั่นเอง ฉันคงต้องขอบคุณนิตยสารเล่มนั้น ที่เคยถามเขาว่า 'เมนูโปรดของคุณคืออะไร'

เควินตั้งหน้าตั้งตาทานอย่างเอร็ดอร่อย ส่วนตัวกับฝ่ายก็ช่วยกัน เหยินยอฉันให้เขาฟังเสียดายใหญ่ แบบที่ว่าถ้าเควินไม่ใช่เควินแต่เป็นผู้ชาย ธรรมดาคนหนึ่ง ฉันคงขายออกแน่นอน แต่เขาคือเควิน ริชชี ต่อให้เพื่อนช่วย กันอวยจนไส้แตก ฉันก็ขายไม่ออกแน่นอน

แต่แค่เห็นเควินชอบผัดมะกะโรนีทะเลของฉันและทานมันด้วยท่าทาง มีความสุขขนาดนี้ ฉันก็ดีใจจนน้ำตาแทบไหลพราก เขาชอบถึงขนาดขอเติม ถึงสามจานรวด ทำเอาฉันยิ้มไม่หุบจนเพื่อนพากันแซว ฉันจะเก็บเอา ความประทับใจในวันนี้อาไว้ตลอดกาล มีลูกก็จะเล่าให้ลูกฟัง มีหลานก็จะ เล่าให้หลานอีก แล้วก็ทำเป็นบันทึกพงศาวดารไว้ให้ทายาททุกลำดับได้อ่าน

หลังมือเย็น เควินก็อนุญาตให้พวกเราถ่ายภาพร่วมกับเขาเพื่อเก็บไว้ เป็นที่ระลึก เหมือนเขาไม่กลัวเลยว่าถ้าเกิดมีภาพหลุดออกไปให้ใครเห็น จะกลายเป็นข่าววุ่นวาย พวกเราจึงช่วยเซฟเขาด้วยการจัดโพสกันอย่าง เหมาะสม ไม่เย็นหรือหนึ่งซิดเกินไป ไม่ตะแคงเนื้อต้องตัวเขา ไม่เลือกโลกเขิน ที่สุมเสี่ยงต่อการเข้าใจผิด แล้วตอนถ่ายภาพคู่กันฉันก็ต้องหักห้ามใจ

อย่างมากที่จะไม่ลวนลามเขาแม้แต่ปลายก้อย และฉันภูมิใจจริงๆ ที่ตัวเองสามารถควบคุมกิเลสได้

เควินยอมเซ็นชื่อลงบนสิ่งของมากมายที่ฉันขนออกมากอง โดยไม่ปรึกษาบ่นสักคำ แถมยังไม่ชี้แจงที่จะยืมให้ฉันที่นั่งมองเขาด้วย สายตาปลาบปล้ำด้วยความใจดีและใจเย็นสุดๆ ที่ฉันพยายามข่มความขัดเขินเอาไว้และพยายามกลั่นใจทำสิ่งเหล่านี้โดยไม่สติหลุด ก็เพราะรู้ว่าโอกาสแบบนี้จะไม่มีอีกเป็นครั้งที่สอง

มีสายโทรเข้ามาที่มือถือเควินเป็นระยะ เขาขอลูกไปคุยโทรศัพท์ ครั้งละประมาณสิบนาที กระทั่งเครื่องร้องเตือนว่าแบตเตอรี่อ่อน ต้าจึงเสนอให้เขายืมสายชาร์จมือถือรุ่นเดียวกันจากเธอ ฉันรู้สึกรำคาญตัวเองขึ้นมาทันทีที่นี่ก็อีกฉายาอย่างไม่มีเหตุผลเพราะเรื่องแค่นี้ ฉันซักจะอาการหนักเกินไปแล้ว

เควินขลุกอยู่กับเราจนค้ำมืดและไม่มีที่ท่าว่าจะอยากกลับบ้านง่ายๆ ดูเหมือนเขาไม่รู้สึกร้อนเลยกับการที่ต้องมาเสียเวลาอยู่กับเราที่นี้ทั้งวัน แม้ว่าเควินจะไม่มื่อร่าของความเจ้าชู้ขี้ขลาด แต่จริงๆ แล้วก็เป็นผู้ชายคนหนึ่ง การตกอยู่ในวงล้อมของสาว ๆ ที่แสดงตัวว่าปล้ำเขาอย่างออกนอกหน้า อาจจะทำให้เขารู้สึกดีอยู่บ้างก็ได้ แต่จริงๆ แล้วเขาอาจจะอยากอยู่รอกันกว่าจะแน่ใจจริงๆ ว่าพวกที่ตามเขามาเมื่อเช้าจะถอดใจกลับไปแล้ว

เควินมองนาฬิกาข้อมือเมื่อเอ็นด์เครดิตส์เลื่อนขึ้นมาจนจอกที่วีหลังจากหนึ่งที่เราดูจบลง ตอนนีสามทุ่มแล้ว ต้าหยิบรีโมตมากดช่องรับสัญญาณจากเคเบิลทีวีและปิดเครื่องเล่นทีวีดี

"รบกวนทุกคนมาทั้งวันแล้ว ผมคงต้องกลับแล้วละครับ"

"จะกลับแล้วหรือคะ" ฉันผลอหลุดปากถามเขาด้วยเสียงละห้อยโยเยหาอย่างลืมตัว เควินหันมาพยักหน้าพลา่งยิ้มให้

"แต่ว่า..." เขาเอ่ยขึ้น "ถ้าไม่เป็นการรบกวนคุณปูเกินไป ก่อนกลับ

ผมอยากทานผัดมะกะโรนีทะเลอีกจานได้ไหมครับ"

ฉันตะลึงมองเขาอย่างเหลือเชื่อ ไม่คิดเลยว่าเควินจะน่ารักกับแฟนคลับขนาดนี้ ฉันไม่รู้หรือกว่าเขาหิวจริงๆ หรือแค่ทำเพราะอยากให้ฉันดีใจ แต่ฉันโคตรจะดีใจเลย

"ทำไมจะไม่ได้ล่ะคะ ปู๊ชื่อของมาเตรียมไว้ทำให้เควินเต็มเลย จะทานอีกก็ทานก็ได้ ปู๊ต้องอยากทำให้เควินอยู่แล้วล่ะ"

ต้าเพื่อนรัก ฉันรักเธอ

หลังจากนั้นฉันก็ไปเตรียมวัตถุดิบเพื่อทำผัดมะกะโรนีทะเลให้เควินหนึ่งที ส่วนพวกเราทั้งสามยังคงอึดอัดจากมือเย็น เควินช่างเป็นซูเปอร์สตาร์ที่กระเพาะโตอย่างน่าทึ่ง

"มีอะไรให้ช่วยไหมครับ"

เสียงถามจากร่างสูงที่เดินเข้ามาเจียบๆ ทำเอาฉันตกใจแทบทั้งสามใส่กึ่งกับปลาหมึกสดลงบนพื้นครัวอเนกประสงค์ของฝ่าย

"ไม่มีค่ะ คุณไปนั่งดูทีวีรอดีกว่า" ฉันบอกแล้ววางสามลงบนเคาน์เตอร์ก่อนเหลือบมองไปหน้าทีวี ต้ากับฝ่ายไม่ได้สนใจมองมาทางเราเลย

"ไม่เอา ผมอยากดูคุณทำอาหารมากกว่า" เควินบอกพลางนั่งลงบนเก้าอี้บาร์ตัวหนึ่ง

ฉันต้องรีบซ่อนรอยยิ้มดีใจสุดขีดเอาไว้แทบไม่ทัน หัวใจเต้นตึกตักเหมือนจะระเบิด จากที่ห้วนใจมาตั้งแต่เช้า ตอนนี้อยิ่งหนักกว่าเดิมอย่างยิ่งไม่อยู่ สายตาคมกริบของเควินทำให้รู้สึกกระตระทวยจนเย็นแทบไม่อยู่ แต่ก็ต้องยืนให้อยู่ เพราะต้องทำผัดมะกะโรนี

"คุณต้ากับคุณฝ่ายบอกว่าคุณปู๊เป็นครูสอนชั้น ม.ปลาย ทำทางยังเด็กอยู่เลย"

ฉันปลื้มใจกับคำชมของเควินมากที่เขาบอกว่าฉันดูเด็ก ถึงจะฟังออกว่า

เป็นแค่คำชมตามมารยาทก็เถอะ ฉันอยากเชื่อในสิ่งที่ทำให้ตัวเองสบายใจ

"ฉันเพิ่งเริ่มสอนได้ปีเดียว" ฉันบอกเขาเสียงเบา พยายามบังคับไม่ให้สั่น ไม่อยากดูโกะกั้งถึงแต่กตหน้าเขามากไปกว่านี้ อย่างน้อยก็อยากดูปกติ "คุณไปนั่งรอก่อนก็ได้นะคะ คงยังไม่เสร็จง่าย ๆ" ไม่ได้อยากไล่ให้เขาไปห่าง ๆ เลย แต่ถ้าเขายังอยู่ใกล้ ๆ คงมีผลต่อสติสังฉันจนรสชาติ ผัดมะกะโรน้อออกมาแยะ

"ขอรอตรงนี้ดีกว่า ผมอยากดูว่าคุณทำยังไงบ้าง ปกติผมจะติตรรสชาติที่แม่ทำให้ทานมาตั้งแต่เด็ก ไม่เคยชอบอาหารที่คนอื่นทำเลย จนได้ทานของคุณวันนี้"

คืนนี้พอเควินกลับไปแล้ว ฉันจะคงนอนตายอย่างสงบอยู่บนเตียงท่ามกลางรูปภาพของเขาคู่ที่ติดอยู่ทั่วห้อง ฉันรู้ว่าเขากำลังหว่านเสน่ห์ให้แฟนคลับอย่างฉันยิ่งคลั่งไคล้หนักกว่าเดิม แต่แฟนคลับอย่างฉันชอบมากฉันโอเคทุกอย่าง

"วันนี้ผมอาจจะโชคร้ายนิดหน่อย แต่โชคดีมากที่มาเจอพวกคุณ"

นี่คงเป็นวิธีการสนทนาอย่างใกล้ชิดกับแฟนคลับในรูปแบบหนึ่งของเควิน มีนำเขาถึงมีแต่คนรักมากมายเต็มบ้านเต็มเมือง เป็นเพราะเขาวางตัวได้น่าประทับใจอย่างนี่เอง

"คุณหายมาทั้งวันแบบนี้ ที่บ้านไม่เป็นห่วงแยะหรือคะ" ฉันรู้ว่าเขาอยู่กับน้องชายแค่สองคนที่บ้าน

"โทรคุยกันแล้วครับ น้องชายผมก็ไม่อยู่บ้านเหมือนกัน"

เควินเหมือนมิได้รับรู้เลยว่า การที่เขามาอยู่ใกล้ขนาดนี้อาจทำให้หัวใจฉันหยุดเต้นได้ตลอดเวลา เขาคู่กับฉันอย่าง เป็นกันเองและเป็นปกติ เพราะไม่ได้คิดอะไรด้วย ในขณะที่คนที่คิดไปไกลมาตั้งแต่เช้าอย่างฉันเริ่มจะไม่ไหวแล้วละ

"คุณปูเป็นครูสอนวิชาอะไรหรือครับ" เควินเป็นฝ่ายหาเรื่องคุยเพื่อไม่ให้

เจียบเกินไป

"ภาษาอังกฤษค่ะ"

"ถนัดสอนภาษาไทยให้ฝรั่งหรือเปล่าครับ ผมอยากขอมาเรียนด้วยบ้าง"

ฉันถึงกับมือไม้อ่อนผลอทำตะหลิวหลุดมือตกใส่กระทะค่อนข้างแรง เควินคงตกใจจึงเจียบไปเลย ฉันหันร้อนผ่าอย่างอับอาย ตอนนั้นเขาคงรู้แล้วว่าตัวเองทำให้ฉันเสียอาการอย่างหนัก เพียงแต่ฉันพยายามทำเหมือนปกติดี ต่อหน้าเขา เขาคงไม่ค่อยคุ้นเคยกับ 'ตัวตื้นตุม' แบบฉันสักเท่าไร และตอนนี้ อาจจะหลอนมาก

"คุณสามคนรู้จักกันมานานแล้วหรือครับ" เควินเปลี่ยนเรื่องคุย เลิกขอมาเรียนภาษาไทยด้วยอีก

"ตั้งแต่ ม.ปลาย แล้วค่ะ ฉันเป็นเด็กต่างจังหวัดที่โอนย้ายทะเบียนบ้าน มาอยู่กับญาติที่กรุงเทพฯ ตอนมาใหม่ๆ ฉันไม่ค่อยคุ้นกับที่นี่ แต่จะมีดำ กับฝ่ายคอยช่วยเหลือเสมอ จนถึงมหาวิทยาลัยเราก็สอบได้ที่เดียวกัน แต่คนละคณะ แต่เราก็ยังคบกันมาจนถึงตอนนี้" ฉันอาจจะเล่าละเอียดเกินไป เควินน่าจะงงเล็กน้อย "แต่ดำกับฝ่ายเขารู้จักกันมาก่อนค่ะ ครอบครัวยุเขาสนิทกันมานานแล้ว"

"ดีจังนะครับ ผมไม่ค่อยมีเพื่อนสนิทอยู่ที่นี้เลย พุดจริง ๆ ก็เรียกได้ว่าไม่ค่อยมีเพื่อนเลยด้วยซ้ำ"

น้ำเสียงเควินฟังปกติดี ฉันอดไม่ได้ที่จะลอบมองตาเขาเพื่อค้นหาแววเศร้าสลดของคนขาดเพื่อน แต่ดูเหมือนเขาจะสดใสดี คงไม่มีใครอารมณ์อ่อนไหวเท่าฉัน

"แล้วเพื่อนคนที่อยู่คอนโดฯ นี้ล่ะคะ คนที่สี่มศีย์การ์ดไว้ในรถคุณ"

"เป็นเหมือนเพื่อนร่วมงานมากกว่าครับ ไม่ใช่เพื่อนที่คบกันแบบพวกคุณสามคน"

ฉันทำเสียงร่ำรับเบาๆ

"ห้องนี้หน้าอยู่หลายคนนะครับ อาจจะเป็นเพราะคุณสามคนทำให้บรรยากาศมันหน้าอยู่ขึ้น"

'หน้าอยู่ก็มาอยู่ด้วยกันสิคะ นอนที่ห้องฉันก็ได้ ยินดีต้อนรับเสมอค่ะ'
ล้อเล่นน่ะ ฉันไม่ได้พูดออกไปหรอก แต่ก็ เป็นสิ่งที่อยากพูดออกไปจริงๆ
คิดว่าชาติหน้าอาจจะกล้าพูด

"บ้านที่ไทยมีผมกับน้องชายอยู่ด้วยกันสองคน น้องผมยังเรียนอยู่ แต่ก็ชอบรับงานถ่ายแบบเดินแบบถ่ายโฆษณา บอกว่าให้เรียนจบก่อนค่อยทำก็ไม่ฟัง วันๆ เราแทบไม่เจอหน้ากัน" เควินเล่าเรื่องของเขาให้ฟังด้วยน้ำเสียงแบบชวนคุยไปเรื่อยเปื่อย "ตอนมาใหม่ๆ ผมมาอยู่กับน้องชายของแม่ แต่เขาย้ายไปอยู่อเมริกาแล้ว พอน้องชายผมจบไฮสกูลก็ย้ายมาอยู่ที่นี่เป็นเพื่อน ส่วนพ่อแม่ผมนานๆ ทีถึงจะเจอกัน"

ฉันอยากบอกเควินเหลือเกินว่าประวัติส่วนตัวอื่นๆ พวกนี้แฟนคลับอย่างฉันรู้หมดทุกอย่าง ขอฟังเรื่องส่วนตัวแบบที่อปชีเคิร์ตไม่มีหรือไงนะ แต่จริงๆ การได้ฟังเรื่องอื่นๆ จากปากเขาโดยตรงแบบนี้มันน่าดีใจมาก บางทีฉันอาจรู้ชีวประวัติส่วนตัวของเควินมากกว่าตัวเขาเองด้วยซ้ำ เพราะฉันเคยอ่านมาหมดทั้งบทสัมภาษณ์ของพ่อ แม่ น้องชาย น้องชาย และครอบครัวตัวเขา

เควินตัดสินใจมาเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยในเมืองไทยหลังจากจบไฮสกูลเพราะเขาเริ่มมีงานในวงการบันเทิงไทยตอนมาเที่ยวเมืองไทย ช่วงเรียนไฮสกูล

แม้จะเป็นศิลปินยอดนิยมที่มีงานล้นทะลักเขาก็สามารถเรียนจบตามเกณฑ์ปกติได้ หลังเรียนจบมหาวิทยาลัยจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ เขาก็ทำงานอยู่ในวงการบันเทิงมาเรื่อยๆ หลายคนคาดเดาว่าเควินไม่มีวันตัดขาดจากวงการบันเทิงและไม่มีทางกลับไปเป็นวิศวกรตามสายงานที่เรียนมา เพราะเขาเป็นศิลปินที่ครบเครื่องและเพียบพร้อมมากพอที่จะก้าวหน้าอยู่ใน

วงการณ์ต่อไปได้อีกยาวนาน

ในที่สุดผัดมะกะโรนีทะเลหน้าตาสวยปิ้งก็เสร็จสมบูรณ์แม้ว่าแม่ครัวจะมีสภาพอารมณ์แปรปรวนเล็กน้อยเพราะผู้ชาย การต้องใกล้ชิดกับเควินตามลำพังภายในครัวแคบๆ มีผลต่ออารมณ์ฉันค่อนข้างมาก ทว่าอาหารของฉันก็ออกมาดีอย่างน่าพอใจ

"เควินนี่ดีจังนะ ตึกป่านี้อย่างกินอาหารแคลอรีสูงแบบนี้ได้โดยไม่อ้วน" ต้าเดินมาเปิดตู้เย็นในครัวพลองมองผัดมะกะโรนีจานโตของเควินอย่างทิ้งจิต

"ไม่ใช่แบบนี้หรือครับ ผมต้องทำงานหนัก แล้วก็ต้องหาเวลาออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ไม่อย่างนั้นกินจุขนาดนี้ยังไงก็อ้วน" เควินอธิบายก่อนจะลงมือรับประทานอาหารด้วยความเอร็ดอร่อย

"ท่าทางเควินจะชอบผัดมะกะโรนีของปูเป็นพิเศษเลยนะคะ" ฝ่ายตั้งข้อสังเกตยิ้มๆ

"นั่นสิ จ้างย้ายปูไปเป็นแม่ครัวที่บ้านสิ ครั้งละร้อยสองร้อยย้ายปูก็ไปแล้วล่ะคะ"

เควินหัวเราะเบาๆ กับคำพูดของต้า แต่หน้าฉันร้อนฉ่ำเหมือนกระทะทอดทันที ที่ต้าพูดมันก็น่าฟังอยู่หรอก แต่ที่มันบอกว่าย่อยสองร้อยก็ไปนั้นก็ดูถูกฉันเกินไป เควินดูขบขันแต่ฉันก็ไม่อยากเป็นตัวละครในสายตาเขา ฉันอยากเป็นผู้หญิงที่ดูดีมีเสน่ห์สำหรับเขามากกว่า...

เดี๋ยวนะ ฉันเป็นแฟนคลับเขา และภูมิใจกับการเป็นแฟนคลับ ดังนั้นเขาจะคิดว่าฉันตลกดีหรือเห็นว่าฉันมีเสน่ห์มันก็ไม่ได้ต่างกัน

หลังจากทานอาหารเรียบร้อยแล้ว เควินก็ขอบคุณพวกเราและขอตัวกลับอีกครั้ง คราวนี้ฉันรู้สึกใจหาย แม้ว่าวันนี้จะมีความสุขมากแต่ก็ยังรู้สึกว่ายังไงก็ไม่พอ ฉันเผลอมองตามเควินตาละห้อยอยู่นานจนเขาหันมาสบตาเข้าอย่างจัง เขายิ้มให้อย่างสุภาพโดยไม่ได้พูดอะไร ฉันเลยหน้าแดงเพราะทั้งเขินทั้งอายและเพราะคิดไปไกล

แต่มีเรื่องเหนือความคาดหมายเกิดขึ้น เควินขอเยี่ยมโปรแกรม ตกแต่งภาพรุ่นใหม่ที่ฝ่ายเพิ่งซื้อมา เพื่อเอาไปใช้กับคอมพิวเตอร์ที่บ้านของเขา เขาแลกเปลี่ยนโทรศัพท์และอีเมลแอดเดรสกับฝ่ายเพื่อการติดต่อกันโปรแกรมในภายหลัง ซึ่งตอนที่เควินเอ่ยปากออกมาว่ากำลังอยากใช้โปรแกรมนี้ ต้าก็รีบเอาของฝ่ายมายัดใส่มือเขาทันที

เอาอีกแล้ว มันแยจจริง ๆ ที่ฉันรู้สึกอิจฉาฝ่ายที่เควินเยี่ยมแผ่นโปรแกรมของเธอไป จากที่ฉันเคยอารมณ์อ่อนไหวเป็นปกติอยู่แล้ว ตอนนี้อย่างที่ความรุนแรงเพิ่มขึ้นหลายเท่าภายในวันเดียวเพราะเควิน แต่อย่างน้อยฉันก็มีความหวังว่าอาจได้พบกับเควินเหมือนวันนี้อีกครั้งเพราะแผ่นโปรแกรมที่เขายืมฝ่ายไป

ขอขอบคุณช่วงเวลาแห่งปาฏิหาริย์...

•
บทที่
3
ฟังชัน

พักนี้เพื่อนรักทั้งสองคนของฉันมีอาการ 'เควินพีเวอร์' กันอย่างหนักจนแฟนคลับตัวจริงอย่างฉันถึงกับทำตัวไม่ถูก

เควินยังไม่ได้คืนโปรแกรมสำเร็จรูปที่ยืมฝ่ายไป แต่ตอนนี้ตัวกับฝ่ายจะส่งอีเมลไปทักทายเขาแทบทุกวัน เควินพยายามตอบกลับอย่างสม่ำเสมอ แม้จะออกตัวว่าไม่ค่อยมีเวลาว่าง บางครั้งพวกเขาก็ออนไลน์คุยกันเป็นเวลาหลายชั่วโมง โทรหากันบ่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตัวกับฝ่ายช่วยกันหาข้อมูลเกี่ยวกับผู้ชายสองคนที่ขับรถตามเควินวันนั้นมาให้ ก็ยิ่งทำให้พวกเขาสนิทกันมากขึ้นเรื่อยๆ

ถ้าไปขอคลิกปริติโอจากกล้องวงจรปิดของทางนิติบุคคลของคอนโดฯ เพื่อสังเกตดูพฤติกรรมของชายต้องสงสัยในวันนั้น แล้วเอาทะเลเบียนรถที่มีไปค้นข้อมูล สืบจนรู้ว่าทั้งสองคนเป็นใครมาจากไหน แล้วก็สรุปได้ในที่สุดว่าพวกเขาน่าจะไม่ใช่คนที่มีพิษภัยอะไร และเป็นแฟนคลับของเควินจริงๆ ไม่ใช่บุคคลที่อาจเป็นอันตรายร้ายแรงกับเควินอย่างที่เรากลัว ถึงแม้จะเป็นแฟนคลับที่โรคลจริตไปหน่อยก็เถอะ เอาจริงๆ ฉันก็อาจจะคลั่งไคล้เควินในระดับเดียวกับพวกนั้นก็ได้อ...

ด้วยเหตุผลทั้งหมด ทำให้ด้ากับฝ่ายมีความสนิทสนมกับเควินในระดับที่ ทำให้ฉันได้แต่อิจฉา ลึกๆ แล้วฉันก็อยากร่วมสนิทด้วย แต่ไม่รู้ทำไม ต่อมากระตือรือร้นถึงไม่ยอมทำงานเลย จะมีก็แต่ต่อมอารมณ์แปรปรวน ที่หลังความซื่อจอกับความหงุดหงิดออกมาแทน ทุกวันนี้จึงได้แต่เฝ้ามอง ด้ากับฝ่ายสนุกกับการพัฒนาความสัมพันธ์กับเควินอยู่ห่างๆ เหมือนตัวเอง เป็นแค่คนนอกเพราะมันไม่มีช่องว่างให้แทรกเข้าไปได้เลย

ทั้งที่ฉันชอบบอกตัวเองว่าให้เชื่อในสิ่งที่ทำให้สบายใจเอาไว้ แต่ มนุษย์อารมณ์อ่อนไหวที่บางครั้งก็มองโลกในแง่ร้ายเกินไปแบบฉันกลับมี วิถีคิดแปลกๆ เมื่อพบเจอสิ่งใหม่ๆ ที่เข้ามาในชีวิต มีแต่ความหวาดระแวง และไม่มั่นใจ ในขณะที่ตอนนี้ด้ากับฝ่ายคงไม่รู้สึกละเลยว่ามีอะไรบางอย่าง เปลี่ยนไปตั้งแต่พบกับเควินในวันนั้น จนเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าพรจากปาฏิหาริย์ ที่ได้มาให้คุณหรือให้โทษกันแน่

พักนี้ฉันคิดถึงเควินแบบแปลกๆ อย่างหักห้ามใจตัวเองไม่ได้ คิดเลยเถิด ไปไกลเกินกว่าที่เคยจินตนาการอย่างยังตัวเองไม่อยู่ มันไม่เหมือนกับความรู้สึก ที่เคยมีต่อเขาแบบแฟนคลับกับศิลปินเมื่อก่อนหน้านี้ แต่ก็สรุปไม่ได้ว่ามันคือ ความรัก ความหลง หรือว่าความสับสนในชีวิตกันแน่ แต่ฉันรู้สึกเหมือนกำลัง จะเสียดสีมากขึ้นทุกขณะเวลาคิดถึงเรื่องเควิน ความฝันในแต่ละคืนก็มีแต่เขา เต็มไปหมด เหมือนความปรารถนาในส่วนลึกกำลังพรุ่งพรูล้นเอ่อจนไม่อาจ สะกดกลั้น เป็นอารมณ์ความรู้สึกต่อเควินที่เข้มข้นรุนแรงกว่าเมื่อก่อน หลายเท่าตัวจนน่าตกใจ

ฉันเริ่มสงสัยมากขึ้นเรื่อยๆ ว่านี่อาจเป็นอาการผิดปกติทางจิตที่ควร รีบไปพบแพทย์ เวลาที่คิดถึงและโหยหาเควินอย่างผิดปกติขึ้นมาฉันจะ รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังป่วยเป็นโรคจิตเภทชนิดใดชนิดหนึ่ง ถึงจะพยายาม เตือนตัวเองให้มีสติสักแค่ไหน แต่ก็ยังคงคิดฟุ้งซ่านถึงเขาไม่เลิก จนฉัน เริ่มกลัวตัวเองมากขึ้นและมากขึ้น

แต่ขึ้นแล้วให้ใครฟังคงไม่วายโดนหัวเราะเยาะและหาว่ามันเป็นแค่อาการของคนอ่อนหัดที่ไม่เคยมีความรัก พอตกหลุมรักใครคนหนึ่งเข้าก็เลยไปไม่เป็นและควบคุมตัวเองไม่ได้ แต่ได้ใกล้ชิดกับศิลปินที่ตัวเองหลงใหลเพียงวันเดียวก็เพื่อเจอจนประสาทกลับไปหมด

ฉันได้แต่หวังว่าที่ตัวเองอาการหนักขนาดนี้เป็นเพราะอยู่ๆ ก็ได้เจอและใกล้ชิดกับเขาอย่างไม่ทันตั้งตัว ทำให้ตื่นเต้นตกใจจนเสียขวัญไปหมด แล้วอีกไม่นานก็จะปรับสภาพได้เอง และความรู้สึก่อนไหวจนเกินเหตุเหล่านี้ก็จะจางหายไป...

จริงๆ ฉันควรปรึกษาเพื่อน แต่แค่คิดว่าจะคุยเรื่องพวกนี้ให้ตากับฝ่ายฟังชนก็ลุกขึ้นไปทิ้งร่างด้วยความรู้สึกต่อต้าน ต่อให้สนิทกันมากแค่ไหนแต่คนอย่างฉันก็ไม่ใช้คนเปิดเผยที่จะพูดเรื่องแบบนี้กับใครได้ง่ายๆ แต่ในที่สุดประสบการณ์ครั้งนี้ก็สอนฉันให้รู้ว่าคนเราจำเป็นต้องมีใครสักคนไว้คอยพูดทุกอย่างด้วยได้อย่างไม่ต้องระวัง ไม่อย่างนั้นก็ต้องพึ่งพาลจิตแพทย์สถานเดียว

หรือว่าตอนนี้ฉันควรจะรีบหาแฟนสักคนจริงๆ เอาคนที่ธรรมดาเหมือนกัน เข้ากันได้ทุกเรื่อง และยอมรับได้ทุกอย่างที่ฉันเป็น แต่ก่อนอื่นก็คงต้องตัดความรู้สึกฟุ้งซ่านเพราะเควินทิ้งก่อน อย่างน้อยก็ควรลดอาการคิดถึงเขาอย่างรุนแรงผิดปกติตอนนี้ลงให้ได้สักครั้งหนึ่ง ถ้าไม่ใช่ทำเพื่อสุขภาพจิตของตัวเอง ฉันก็ควรกลับมาใช้ชีวิตเพื่อพ่อแม่และนักเรียนที่อยู่ในความรับผิดชอบของฉันด้วย

'อาจารย์ขา คุณี่ลีคะ เควินมีข่าวกับนาตาลีอีกแล้ว' นักเรียนของฉันเอาหนังสือพิมพ์ข่าวบันเทิงมาให้ดูช่วงพักกลางวันเมื่อวานนี้ ตอนนั้นฉันได้แต่ยิ้มกับนักเรียนเหมือนไม่ใส่ใจ ในขณะที่ความหึงหวงแล่นพลา่านจนปั่นป่วนในกระเพาะอาหาร... พอได้สติก็ตกใจมากที่ตัวเองมีความรู้สึกแบบนี้

ในที่สุดฉันอาจจะเป็นบ้าไปจริงๆ ก็ได้ ถ้าหากต้องบั่นหน้าโกหกใครๆ และเก็บกดความรู้สึกทั้งหมดนี้เอาไว้ข้างในคนเดียวจนล้นทะลัก เพราะฉันคิดว่าอาการตอนนี้มันอาจจะหนักกว่าพวกแฟนคลับโรคจิตที่ชอบส่งแหวนหมั่นและชุดแต่งงานไปให้ศิลปิน หรือชอบประท้วงโดยการทำร้ายร่างกายตัวเองต่อหน้าสาธารณชน ไม่ก็ส่งจดหมายลาตายไปให้ดาราก็ตัวเองซึ่งชอบ ฯลฯ

แต่ฉันไม่อยากเป็นแบบนั้น และไม่อยากให้ตัวเองเป็นหนักยิ่งกว่านั้น เพราะมันน่ากลัวเกินไป ฉันจะต้องแก้ปัญหานี้ให้ได้ ซึ่งอาจต้องเลิกคิดถึงเรื่องเควินโดยเด็ดขาด จะเอาอนาคตอันสดใสของตัวเองมาทิ้งเพราะการหมกมุ่นทรมานทรมายถึงผู้ชายคนเดียวไม่ได้ ฉันคงต้องทำอะไรสักอย่างก่อนที่จะสายเกินไป

ตอนนี้ฉันถึงขนาดพาลโกรธไปถึงเครือข่ายมือถือที่เคยส่งข้อความมาบอกให้ฉันขอพรในคืนนั้น ซึ่งพอฉันอธิษฐานแล้วก็ได้เจอกับเควินจริงๆ แล้วก็บ้า... ถ้าไม่ได้ขอพรแบบนั้นไปก็อาจจะไม่ต้องพบกับเควินอย่างใกล้ชิดจนทำให้เสียสติ แล้วตอนนี้ฉันก็คงยังเป็นแค่แฟนคลับธรรมดาคนหนึ่ง ที่ปลาบปลื้มศิลปินในดวงใจอย่างคนปกติทั่วไป แทนที่จะเป็นบ้า

"ปู นั่นทำอะไรรู้ มีปัญหาอะไรหรือเปล่า" ฝ่ายเคาะประตูถามด้วยน้ำเสียงร่อนรนเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงดังโครมครามจากในห้องนอนฉัน

ฉันชะงักมือที่บรรจงเรียงซ้อนรูปภาพเควินทั้งหมดไว้บนเตียงกว้าง "ไม่ได้มีอะไร ฝ่ายเข้ามาสิ"

เป็นไปตามคาด ฝ่ายเข้ามายืนตะลึงมองพฤติกรรมของฉันอย่างไม่เชื่อสายตา ข้าวของเกี่ยวกับเควินทุกอย่างถูกกองรวมกันอยู่บนเตียงจนห้องฉันโล่งโปร่งตาขึ้นเป็นกอง

"ปู... นี่มันอะไรกัน เกิดอะไรขึ้น"

"ไม่มีอะไร แค่ทำความสะอาดห้อง" ฉันยิ้มขำกับอาการของอีกฝ่าย

แม้จะสะเทือนใจอยู่สักๆ แต่ก็รู้สึกเหมือนกับว่าอาการตื่นตระหนกของฝ่ายช่วยสะกิดให้ฉันรู้สึกตัวขึ้นมาอีกหน่อย ลืมตาตื่นจากการหลงละเมอเพื่อฝันที่ไม่มีวันเป็นจริง

"อ้อ รู้แล้ว บุปู่ได้รูปใหม่ของเควินมาไซ้ใหม่ละ ก็เลยเอารูปเก่าออกหรือแต่อยากแกะออกมาติดใหม่เพื่อเปลี่ยนมุม..."

"เปล่าฝ่าย ไม่ใช่อย่างนั้น คือว่าตอนนั้นฉันเปลี่ยนมาชอบเดวิด เบกแฮมแล้ว ก็เลยต้องเก็บรูปพวกนี้ไว้ก่อน" มุกนี้เพิ่งคิดได้เมื่อประมาณสองวินาทีก่อน

ฝ่ายเบิกตาโตอีกครั้ง แต่สีหน้างงงของเธอดูน่ารำก้อย่างประหลาดจนฉันอดขำออกมาอีกหนึ่งไม่ได้

"ตอนนี้ชอบเบกแฮมมากกว่าเควินอีกเหรอ"

"เอ่อ...ก็...อ้อ...ไซ้..." ฉันตอบอีกอ้อ

ฝ่ายวิ่งปรี๊ดหายไปอย่างรวดเร็วก่อน แล้วลากเอาตัวเข้ามาด้วยอีกคน ซึ่งฉันไม่ค่อยเห็นด้วยกับการทำแบบนี้เลยจริงๆ ก็ตำหนิน่ากลัว

"อย่าบอกนะว่าแกเกิดจะโอนกรรมสิทธิ์ความชอบของตัวเองมาให้พวกเรา เพราะเห็นว่าตอนนี้เรากำลังเครซี่เควิน" ตำถามด้วยสีหน้าขบขัน ดวงตาเป็นประกาย ในขณะที่ฉันได้แต่หัวเราะขึ้น "ตอนที่แกชอบเควินพวกเราไม่ได้พิศواسไปด้วย แต่พอพวกเราเริ่มหลงเสน่ห์เขา แกก็เลิกชอบไปตั้งๆ เนี่ยนะ"

"เรื่องของฉัน" ฉันเริ่มเก็บความหงุดหงิดเอาไว้ไม่อยู่แล้ว

ตัวกระโดดขึ้นไปนั่งบนเตียง ขมวดคิ้วมองมาด้วยสายตาสัจจับผิดอย่างหนัก ชนิดที่ว่าทำให้ฉันอึดอัดจนหายใจลำบาก

"บอกมาตามตรงเถอะว่าแกเกิดนี่อะไรขึ้นมาถึงได้ทำแบบนี้ แล้วไอ้มุกเดวิด เบกแฮมอะไรนั้นก็ไม่ต้องเอามาอ้างกับฉันเลยนะ ไม่หลงเชื่อง่ายๆ อย่างฝ่ายหรอก"

ฝ่ายหันไปค้อนเคื่องดำที่หนึ่ง

"คือว่า..." ฉันตั้งทำอธิบายอย่างจริงจัง "ฉันแค่ตั้งใจจะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดูภูมิฐานสมกับการเป็นครูมากขึ้นเท่านั้นเอง เพราะการไปมั่วเพื่อถึงดารา มันเริ่มมีผลกระทบต่อการทำงานแล้ว ตั้งแต่เจอนักเรียนตอนไปคอนเสิร์ตฉันก็ถูกแซะถูกแฉมาตลอดจนทำตัวไม่ถูก แถมยังมีคนหาว่าฉันต่อแหลที่แอบมาดัดจริตตอนอยู่โรงเรียน แต่แอบไปกรี๊ดผู้ชายแบบเสียดสีอยู่หน้าเวทีไม่ว่าจะอธิบายยังไงก็ไม่มีใครฟัง เด็กๆ ก็ชอบเอาเรื่องของเควินมารีตกรีดกับฉันให้ครูคนอื่นเห็นบ่อยๆ มันเลยเสียการปกครองไปหมดตอนนี้"

"มันขนาดนั้นเลยหรือ" ต้าพิมพ์่าด้วยท่าทางคาดไม่ถึง ดูเหมือนว่าจะคล้อยตามเหตุผลของฉันบ้างแล้ว

"อ้อ" ฉันพยักหน้าตอบอย่างจริงจัง รู้สึกสบายใจที่อย่างน้อยเหตุผลของฉันก็ไม่ใช้เรื่องโกหก

"แล้วแกจะไม่ตอบเมลที่เควินส่งมาเลยหรือ อย่างน้อยก็ในฐานะเพื่อน"

"ทำไมฉันต้องตอบ ก็เขาส่งมาให้พวกแกสองคนไม่ใช่รีไรง แล้วช่วงนี้งานฉันก็เยอะมากด้วย ไม่มีเวลาทำอะไรแบบนั้นหรอก"

ต่าโน้มหน้ามองฉันอย่างพิลึกพิลั่นแบบที่ฉันไม่ชอบเลย เพราะมันทำให้รู้สึกเหมือนหายใจติดขัดอีกแล้ว

"ฉันว่า...แกดูฟุ้งซ่านแล้วก็ดูสับสนในชีวิตแปลกๆ" ต้าสรุปแล้วตั้งตัวลุกจากที่นั่งนอนอย่างคล่องแคล่ว

กรี๊ดดด ทำไมมันถึงฉลาดอย่างนี้เนี่ย!

"แต่อย่างไรก็ตาม ฟรุ้งนี่เควินจะแวะมาที่นี้ แกคงไม่ได้คิดจะตัดเป็นตัดตายชนิดที่ว่าจะไม่ยอมพบหน้าเขาอีกเลยใช่ไหม"

ไต่ยืนดั่งนั้นแล้วฉันก็ใจหายวูบจนอึ้งงั้นไป ความรู้สึกหวั่นไหวแบบนี้มันน่ารำคาญจริงๆ แต่ก็ยังพยายามบั้นหน้าให้เรียบเฉยที่สุด "ไม่ขนาดนั้นหรอก แต่ก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะออกไปไหนรีเปล่า"

"อย่ามาทำเป็นเย็นชาหน่อยเลยยายปู้ ฉันว่าฟรุ้งนี่พอได้เห็นหน้าเขา

อีกครั้งแกก็คงเสียอาการเหมือนเดิมนั่นแหละ"

ฉันจะไม่ยอมเสียอาการตามที่ยายตำคาคาการณ์ไว้เด็ดขาด เพราะฉันจะไม่ยอมตกอยู่ใต้อำนาจของเควินอีกต่อไปแล้ว ฉันจะตั้งสติให้ได้ จะแข็งแกร่ง และเอาชนะความอ่อนไหวของตัวเองให้ได้เลยคอยดู

ตอนนี้ฉันมีอยู่แค่สองทางเลือก คือยับยั้งความรู้สึกที่มีต่อเควินไว้ให้ได้แล้วก็ตัดใจจากเขาซะ กับรีบไปรักษาอาการทางจิต ซึ่งแน่นอนว่าฉันยังไม่อยากไปพบจิตแพทย์

แต่ทำไมฉันต้องตื่นเต้นและคิดถึงแต่เรื่องเควินจะมาที่นี่ตลอดเวลาขนาดนี้ด้วยเนีย ดั่งนั้นเมื่อฉันพบว่าตัวเองพยายามปล่อยวางแล้วแต่ยังไม่สำเร็จจึงต้องหาสิ่งอื่นมาดึงความสนใจ...

ฉันรวบรวมสมาธิเพื่อหาที่ยึดเหนี่ยวจิตใจโดยการโทรศัพท์ถึงแม่ แล้วก็พบว่ามันช่วยบรรเทาความฟุ้งซ่านได้เป็นอย่างดี แม่บอกให้แวะไปเยี่ยมป้ามณี ญาติผู้ใหญ่ที่ฉันเคยอาศัยอยู่ด้วยสมัยที่เข้ามาเรียนกรุงเทพฯ ใหม่ๆ เพราะตอนนี้ป้ามณีอยู่คนเดียว เนื่องจากลูกสาวของป้ามณีที่อายุน้อยกว่าฉันสองสามปีเพิ่งหนีตามผู้ชายไปเมื่อสองอาทิตย์ที่แล้ว

ไม่อยากเชื่อเลยว่าสมัยนี้ยังมีผู้หญิงที่ตัดสินใจหนีตามผู้ชายอยู่อีก ฉันจำได้ว่า 'พิมล' ลูกสาวของป้ามณีเป็นเด็กสาวที่เรียบร้อยมาก ตอนฉันอาศัยอยู่ด้วยเราไม่ค่อยสนิทกัน เพราะพิมลชอบเก็บตัวอยู่คนเดียวเงียบๆ เพื่อทำงานศิลปะที่เธอหลงใหล ฉันไม่ค่อยเข้าใจความเป็นพิมลมากนัก แต่ก็ไม่น่าเชื่อเลยว่าเธอจะกล้าทำเรื่องแบบนั้น... หรือจริงๆ แล้วอาการของฉันที่เกิดจากเควิน ไม่ได้ผิดปกติจนอาจเป็นโรคจิตเภทอย่างที่นึกกลัว เพราะการตกหลุมรักใครสักคนจนขาดสติ มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ทั่วไปและยากที่จะควบคุมความรู้สึก เพียงแต่ว่าอาการของฉันอาจจะออกแนวเก็บกดมากเกินไปเท่านั้นเอง...

ตกลงว่าวันนี้ฉันจะออกไปเยี่ยมป้ามณี แต่ก่อนออกไปต้องเขียนจดหมายแนบรูปถ่ายเพื่อส่งถึงพ่อกับแม่ด้วย เราไม่ได้เจอกันนานแล้ว ทั้งสองคนคงดีใจถ้าได้เห็นรูปถ่ายที่ฉันดูสุขภาพดีมีความสุขแบบนี้ มันเป็นรูปที่เควินถ่ายให้ตอนเขามาขอความช่วยเหลือจากเราในวันนั้น เป็นรูปที่มีฉันกับต้าและฝ่ายนั่งเรียงกันที่โซฟา ตอนที่ถูกเควินมองผ่านเลนส์กล้องดิจิทัลฉันตื่นเต้นมาก ประหม่าจนมือเย็นไปหมด แล้วก็ชินจนแก้มแดงเปล่งปลั่งแบบมีเลือดฝาดอย่างเป็นธรรมชาติ ดูสุขภาพดีสุดๆ ไปเลยไหมล่ะ

"นั่นแกจะไปไหน เควินกำลังมาแล้วนะ เขาเพิ่งโทรมาบอกเมื่อกี้" ต้าที่ตอนนี้อยู่ในห้องฝ่ายแล้ว ร้องไว้วายออกมาทันทีเมื่อเห็นฉันเดินออกจากห้องนอนในลักษณะที่เดาได้ว่ากำลังจะออกไปข้างนอก

"สรุปว่าตอนนี้ปู่ไม่ได้ชอบเควินแล้วจริงๆ เหรอ" ฝ่ายทำหน้าที่เศร้าเสียงหวานใสฟังดูหุดหู่จนฉันพลอยห่อเหี่ยวไปด้วย

ฉันฝันยิ้มอย่างที่ทำให้รู้ตัวว่ากำลังอาการหนัก... "แม่บอกให้ไปเยี่ยมป้าที่บ้าน แกมีปัญหานิดหน่อย แล้วฉันก็ไม่ได้ไปเจอป้าตั้งนานแล้วด้วย"

เสียงกริ่งหน้าประตูดังขึ้นชัดเจนจังหวะการพุดคุยของเรา หัวใจฉันระทึกขึ้นมาอย่างน่ากลัวทันที เพราะเดาได้ว่าเป็นเควินแน่นอน

"มาเร็วจัง" ต้าอุทานออกมาด้วยท่าทางดีใจ หล่อหน้ามาทางฉันด้วยสีหน้ายิ้มๆ เหมือนดีใจที่ตัวเองเป็นผู้ชนะ คงคิดว่าพอเห็นหน้าเควินแล้วฉันจะระทระทวยและยอมเปลี่ยนใจไม่ไปหาป้าแล้ว

ต้าไปเปิดประตูให้เควินซึ่งมาพร้อมกับน้องชายของเขา ฉันเคยเห็น 'เจอเร็มี' ตามหน้านิตยสารกับโฆษณาทีวีบ่อยๆ ตัวจริงเขาดูทะล้นสติสและน่าจะช่างพูดกว่าพี่ชายหลายเท่า

"คุณปู่จะออกไปไหนหรือครับ" เควินถามเมื่อเห็นฉันยืนถือรองเท้าและกระเป๋า ทำท่าเตรียมตัวออกไปข้างนอก แต่ฉันยังไม่ทันได้อ้าปากก็โดนต้าพูดตัดหน้า

"จริงๆ ฐานะก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเร่งด่วนอะไรนี่นา เออจ้ะ ฉันสัญญาว่าพรุ่งนี้ จะไปหาป่าแกเป็นเพื่อน วันนี้อยู่คุยกับเควินก่อนดีกว่า นะ" ต้าพูดพลาง เดินมาแยงรองเท้ากับกระเป๋าฉันไปหน้าตาเฉย แล้วก็ยื่นหน้ามากระซิบบู๊ที่ข้างหู "อย่าได้ซัดใจฉันเชียวนะ!"

เควินเอาโปรแกรมสำเร็จรูปที่ยืมไปมาคืน แล้วเอาบัตรวีไอพีของ คอนเสิร์ตครบรอบยี่สิบปีของค่ายเพลงต้นสังกัดมาให้เราเป็นการขอบคุณ ตอนที่เควินยื่นบัตรให้ฉัน ฉันรีบเอื้อมมือไปรับอย่างไวด้วยความลื้มตัว แวดตาที่เข้มองเขาเป็นประกายระยับด้วยความยินดี แต่มันก็ดับวูบไปทันที เมื่อเหลือบไปเห็นแววขบขันของยายต้า สีหน้าหล่อนเหมือนกำลังบอกว่า เห็นไหมล่ะ ฉันว่าแล้วว...

ครั้งก่อนเควินก็เห็นแล้วว่าฉันไม่ค่อยพูด เพราะหนักไปทางชอบคิดในใจ... คราวนี้เขาก็คงไม่ผิตสังเกตเท่าไรที่ฉันเอาแต่เงียบกริบ แต่เจอเรมี่ดันมีความมุ่งมั่นที่จะชวนฉันคุยมากเสียจนตักกับฝ้ายมองมายิ้มๆ อย่างจับผิด แล้วก็หยอกเย้าเป็นระยะกันจนฉันนั้นหน้าไม่ถูก ฉันนึกอยากขอตัวออกไปหาป่า แต่ก็โดนตักกับฝ้ายกันทำจนไม่มีจังหวะให้ทำได้

เจอเรมี่อายุยี่สิบปี เขาพูดภาษาไทยด้วยสำเนียงแปร่งหูเล็กน้อย รูปลักษณะโดยรวมดูไม่ค่อยแตกต่างจากเควินที่อายุยี่สิบสามปีมากนัก พวกเขาเป็นพี่น้องที่มีความแตกต่างทางสรีระค่อนข้างน้อย แต่ดูเหมือนว่านิสัยใจคอจะไม่เหมือนกันเลย เควินค่อนข้างเงียบขรึมและขี้อายเมื่อเทียบกับน้องชาย แต่อาจจะด้วยความเป็นคนดังและต้องทำงานในวงการบันเทิง เลยทำให้เขายอมเปลี่ยนแปลงตัวเองจากเดิมมาเป็นคนที่เฟรนด์ลีและคุยเก่งขึ้น ซึ่งมันทำให้เขาดูมีชีวิตชีวาและเจิดจ้ามาก โดยเฉพาะตอนปรากฏตัวในที่สาธารณะและตามสื่อต่างๆ

เจอเรมี่เข้ากับเราได้เร็วมาก จนไม่ทันไรก็ดูเหมือนจะสนิทกับเรามากกว่าเควินที่เคยเจอเรามาก่อนแล้วครั้งหนึ่ง แต่สำหรับฉันแล้วรู้สึกว่

เจอเรมีน่ารำคาญนิดหน่อย เพราะเขาพูดมากเกินไป

บ่ายวันนั้นเควินชวนเราออกไปทานข้าวข้างนอก เพราะอยากขอบคุณที่เราเคยช่วยเขาไว้เมื่อครั้งก่อน ตอนแรกเราพยายามปฏิเสธด้วยความเกรงใจ แต่เจอเรมีก็ช่วยพี่ชายคะยันคะยออีกแรงจนเรายอมออกไปด้วยจนได้

เควินและเจอเรมีพาพวกเราไปร้านอาหารทะเลแห่งหนึ่ง การตกแต่งแบบเน้นธรรมชาติและความเป็นทะเลทำให้ได้บรรยากาศที่น่าประทับใจ ลูกค้ายืนในร้านค่อนข้างบางตา แต่เจอเรมีบอกว่าช่วงเย็นถึงตีคนจะแน่นมาก

อย่างน้อยความช่างคุยของเจอเรมีก็ช่วยดึงความสนใจของฉันไปได้มาก วันนี้ฉันจึงไม่ค่อยรู้สึกหมกมุ่นกับเควินสักเท่าไร แต่หลายครั้งที่บังเอิญสบตากับเควินเข้า ฉันก็ยังใจสั่นและประหม่าจนควบคุมตัวเองไม่ได้อยู่เช่นเดิม

"เป็นเพราะเควินเล่าเรื่องพวกคุณให้ผมฟัง ผมเลยขอตามมาด้วย ดีใจจังที่เราได้เป็นเพื่อนกัน" เจอเรมียิ้มหวานอย่างเปิดเผยพองๆ กับคำพูดแต่ดูเหมือนจะไม่มีใครติดบ่วงเสน่ห์ของความสดใสอ่อนเยาว์ของเขาเลย เราจึงปล่อยให้เขาพูดไปเรื่อยๆ อย่างสนใจบ้างไม่สนใจบ้าง "เควินบอกผมว่ามีคนหนึ่งหน้าตาเหมือนแม่เรา"

แต่คราวนี้คำพูดของเจอเรมีเรียกร้องความสนใจจากพวกเราได้มากมาย

"เจ!" เควินเอ็ดน้องชายเบาๆ แต่อีกฝ่ายยิ้มว่า

"เราสามคน ใครหรือคะ" ตำรับถาม

"ปู้โง่ครับ" เจอเรมีมองฉันและยิ้มกว้าง

เราสามคนอึ้งไปนาน ส่วนเควินทำเสียงกระแอมกระไอออกมาคล้ายมีอะไรติดคอ

"ไม่ได้บอกว่าเหมือน แค่คล้ายๆ" เควินออกตัวเสียงอ้อมอ้อม

"ก็อย่างเดียวกันนั่นแหละ" เจอเรมีพูดพลางหัวเราะ

เควินส่ายก้นน้ำขึ้นต็มแล้วก็เงยบไป ปล่อยให้เจอเรมีพูดอยู่คนเดียวไปเรื่อยๆ ฉันแอบขำเลื่องไปทางเควินแวบหนึ่ง เห็นหน้าเขาแดงเรื่อ คงโกรธ

ที่น้องชายเอาเรื่องของตัวเองตั้งข้อสังเกตเล่นๆ มาบอกเราหน้าตาเฉย

"พอเจอปุ้บผมก็เห็นด้วยกับเควินทันที แม่เราเป็นคนสวยนะครับ นอกจากหน้าตาจะคล้ายกันแล้ว ท่าทางบางอย่างก็ดูเหมือนกันจนผมยังตกใจเลย" เจอเริ่มพูดพลางหัวเราะเบาๆ

หรือว่าที่อยู่ๆ เควินก็เข้ามาคุยกับฉันในครัวตอนนั้นมันเป็นเพราะเหตุผลนี้เอง เขาคงเห็นฉันแล้วคิดถึงแม่ที่อเมริกาขึ้นมา เขายังบอกด้วยนี่ว่าว่า ผิดมะกะโรนี่ทะเลของฉันมีรสชาติใกล้เคียงกับที่แม่ของเขาทำให้ทาน

ไม่รู้ว่าคุณควรดีใจหรือเศร้าใจดี สวาน้อยบางคนอาจประทับใจผู้ชายคนหนึ่งด้วยเหตุผลที่ว่าเขาทำให้นึกถึงคุณพ่อที่แสนดีของเธอ แต่น่าจะไม่มีผู้ชายคนไหนตกหลุมรักผู้หญิงสักคนเพราะเธอเหมือนแม่เขา เควินคงคิดว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญที่น่าขำมากกว่า...

อ๊ะ! ฉันตั้งใจว่าจะเลิกหมกมุ่นกับความคิดแบบนี้แล้วไม่ใช่หรือ โอเค พอหยุดแค่นี้!

"ฉันว่าถ้าไม่ได้เควินแก่ได้น้องชายเขาก็ดีเหมือนกันนะ ท่าทางเจอเริ่มจะชอบแถมมากด้วย"

ตัวยุงส่งเสริมเรื่องเจอเริ่มมาตั้งแต่กลับจากทานอาหารเมื่อวาน จนถึงตอนนี้ที่เรากำลังขับรถกลับจากการไปเยี่ยมป้ามณี จนฉันชักจะเริ่มหมดแรงกับการปฏิเสธ

"นั่นสิ ปูบอกว่าเลิกชอบเควินแล้วนี่นา ถ้าลองคบเจอเริ่มจริงๆ อาจจะได้" ฝ่ายก็เอากับเขาด้วยหรือนี่

"ไม่ดีกว่า เขาอายุน้อยกว่าตั้งหลายปี แถมยังพูดมากด้วย"

"ก็ลองคบดูก่อน ถ้าไม่ชอบค่อยเลิกกันก็ได้"

"มันจะง่ายขนาดนั้นเลยหรือแก" ฉันถามอย่างเหนื่อยใจ

"ตอนนี้ฉันกับฝ่ายกำลังปลื้มเควิน แกไม่เอาด้วยแล้วก็ลองคุยกับ"

น้องชายเขาตุลิตี ฉันทันไม่อยากจะเห็นแกอยู่อย่างหมดอาลัยตายอยากแบบนี้ พวกเราจะได้เป็นสองคู่ซู้ขึ้นพอดี"

คู่บ้าอะไรของแกมีห้าคน

"ต๋านี่ชอบพูดเล่นเรื่อยเลย" ฝ่ายหัวเราะ

"เควินกับเจอเรมีก็หน้าตาเหมือนๆ กัน แกไม่เห็นต้องคิดเยอะเลย แกเคยคลั่งเควินขนาดนั้น ทำไมจะชอบเจอเรมีไม่ได้"

"ไอ้ยัยย แกเลิกพูดเถอะน่า ไม่เอาก็ไม่เอาสิ ต่อไปคงไม่ได้เจอกันแล้ว เมื่อวานเขาก็แค่พากันมาขอบคุณแล้วก็เอาของมาคืน ยังไงก็ไม่ได้เจอกันแล้วละ" ฉันทันรู้สึกเหมือนตอนนี้เพื่อนรักกำลังทำให้อាកอร์ฉันทันทรุดหนักลงอีก ทั้งที่ฉันทันเพิ่งออกจากห้อง ไอ.ซี.ยู. มาไม่นาน

"ทำไมจะไม่ได้เจอกัน ตอนนี่ฉันทันกำลังจะพาแกไปหาเขาอยู่นี่ แกนี่มันเชื่อบื้อจริงๆ ฉันทันขับรถมาคนละทางกับทางกลับบ้านเลยไม่เห็นหรอก"

ฉันทันเบิกตากว้างแทบถลน "แกว่าอะไรนะ!"

ต๋านหัวเราะร่วน "ก็ว่าอย่างที่แกได้ยินนั่นแหละ"

"เรากำลังจะไปดูหนังกับเควินกับเจอเรมีนะปู" ฝ่ายรายงานด้วยยิ้มหวานจ้อย

ฉันทันอึ้งมองฝ่ายเหมือนไม่เคยเห็น รู้สึกเหมือนโดนเพื่อนหลอกมาฆ่าหมกป่า

"ถ้าบอกก่อน ปูก็คงไม่ยอมมาด้วยใช่ไหมล่ะ เจอเรมีโทรมานัดไว้ตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว"

ไม่ ไม่จริงงง ฉันทันไม่อยากจะไปปป!

•

บทที่

4

เรื่องวุ่นของคนดัง

เชื่อว่าจะไม่ชินกับการถูกมอง ก็คนมันสวยมาตั้งแต่เกิดชะชานาดีนี่ ย่อมจะเคยถูกมองจนเหลียวหลังมานับครั้งไม่ถ้วนแล้วตั้งแต่เริ่มเข้าสู่ วัยเจริญพันธุ์... ไม่สิ ตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยสาว แต่การโดนมองพร้อมกับ ชุบชิบนิินทาเหลียวหน้าแลหลัง แล้วก็ทำท่าซีบซีบีอะไรแบบที่เห็นอยู่นี้ ฉันยังไม่เคยเจอมาก่อน แล้วฉันก็ไม่ชอบมันเลย จะให้ทำท่าชินเหมือนเควิน กับเจอเรมี่คงเป็นไปได้

ตากับฝ่ายคงไม่รู้ตัวที่กำลังทำร้ายฉันอย่างเลือดเย็น เพราะฉันต้องทน เดินตามหลังทั้งสองคนที่ขนาบข้างเควินอยู่ แล้วก็มิเจอเรมี่คอยชวนคุยอยู่ ช่างๆ ไม่หยุดจนฉันเริ่มมีน้ำไปหมด

วันนี้ฉันแทบไม่ได้คุยกับเควิน แต่ก็แอบชำเลืองไปทางเขาเป็นระยะ ใจเต้นแรงที่ได้เห็นเขาในแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เขาสวมแว่นสายตา ผม ไม่ได้จัดทรง ใส่เสื้อยืดกางเกงยีน ลากรองเท้าแตะแบบสวมเหมือนเด็กวัยรุ่น สะพายกระเป๋าใบโต คงจะจริงที่เจอเรมี่บอกว่าเขาบังคับเควินให้มาเป็นเพื่อน ทั้งที่เควินอยากพักผ่อนมากกว่า นานๆ ครั้งเขาจึงมีวันหยุดแสนสบายแบบนี้ แล้วจริงๆ เขาก็ไม่ชอบที่มีคนพลุกพล่าน น่าสงสารจัง...

แม้ว่าฉันจะบื้ออยู่บ้าง แต่พอจะดูออกว่าการมาเจอเควินกับเจอเรมีวันนี้ เป็นแผนของตากับฝ่าย รวมทั้งเจอเรมีด้วย ถึงจะลงทุนขนาดนี้แต่ดูแล้วเจอเรมีก็คงไม่ได้จะอะไรกับฉันนัก แต่ฉันนี่สิต้องมาทนมองเควินที่โดนตากับฝ่ายยึดเอาไว้ตลอดเวลาแบบนี้ ส่วนฉันก็ต้องกลายเป็นเพื่อนคุยของเจอเรมีไปโดยปริยาย ฉันกำลังพยายามเลิกคิดถึงเควินอยู่ก็จริง แต่การที่ต้องมาควงน้องชายเขาแล้วมองเขาอยู่กับสาวอื่นแบบนี้มันก็ไม่ไหวนะ

ตอนแรกดูเหมือนเควินจะหงุดหงิดที่ถูกบังคับให้มาด้วย แต่คงเพราะเขาไม่อยากจะให้เราเอาใจัด จึงพยายามทำตัวปกติ เจอเรมีคงเป็นน้องเล็กที่ถูกตามใจจนเสียนิสัยเลยทำแบบนี้ น่าสงสารเควินจัง...

หลังจากดูหนังพวกเราก็ไปทานพิซซ่า วันหยุดแบบนี้คนเยอะแทบทุกร้าน ที่เลือกร้านพิซซ่าเพราะเหลือที่นั่งด้านในวางอยู่ ซึ่งค่อนข้างมีความเป็นส่วนตัวพอสมควร

ไม่ว่าไรโชคดีหรือโชคร้าย ฉันได้ที่นั่งตรงข้ามเควินพอดี ส่วนเจอเรมีก็นั่งข้างพี่ชายเขา ไปๆ มาๆ ฉันก็เริ่มรู้สึกละลายแสบใจในสิ่งที่ตัวเองคิดเกี่ยวกับเควิน... พอเกิดความคลั่งไคล้ไม่ได้สติก็หลงคิดว่าตัวเองกำลังมีความรัก คิดว่านั่นคือการตกหลุมรักจนถอนตัวไม่ขึ้น แล้วล่าสุดก็ทำเหมือนคนอกหัก แล้วก็พยายามตัดใจ ทำเหมือนตัวเองเจ็บปวดแสนสาหัสกับสิ่งที่เกิดขึ้น ทั้งที่จริงๆ แล้วมันไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นเลย

เควินเป็นกันเองกับฉันด้วยความบริสุทธิ์ใจมาตั้งแต่แรกเจอ เขาปฏิบัติต่อฉันเหมือนเพื่อนที่ดีคนหนึ่ง เขายิ้มและพูดคุยทักทายฉันอย่างสุภาพแบบเสมอต้นเสมอปลาย แต่ฉันดันเก็บเอาเขาไปคิดเพื่อเจ้า แล้วก็ไปรู้สึกแบบนั้นกับเขาได้... หน้าไม่อายจริงๆ เควินน่าสงสารมากเลย

เอ๊ะ... แล้วทำไมฉันถึงเอาแต่คิดว่าเควินน่าสงสารอยู่ได้ ทั้งที่คนน่าเวทนาจริงๆ มันคือตัวฉันเอง ส่วนเควินนะเธอ... เขายังมีชีวิตที่ดีมีความสุข สังเกตจากรอยยิ้มตอนนี้ดูก็ได้ หล่อเจิดจ้าจนตาแทบบอด เขา

ไม่ได้ต้องการความสงสารจากคนอย่างฉันเลย...

"ปูเป็นอะไรหรือเปล่า หน้าตาเหมือนไม่ค่อยสบาย"

เสียงเจอเริ่มทำให้ฉันตื่นจากภวังค์ รีบดึงตัวเองออกจากห้วงความคิด พิสดาร เลื่อนสายตาจากแก้วน้ำอัดลมไปที่เจอเริ่ม "เปล่าค่ะ ไม่ได้เป็นอะไร"

"ทำหน้าที่หรือว่าอยากไปห้องน้ำ" ต้ากระทุ้งสีข้างเบาๆ

"เปล่า" บังอาจมาหาว่าฉันทำหน้าที่เหมือนปวดตื้อ

"งั้นฉันไปห้องน้ำกับฝ่ายแป็บนะ" ว่าแล้วต้ากับฝ่ายก็ลุกไปจากโต๊ะ

"ปูไม่ค่อยทานอะไรเลย ปกติไม่ค่อยพูดเจ้ก็เข้าใจนะว่าเป็นคนขุ่ยไม่เก่ง แต่ตอนนี้มันเย็นมากแล้ว เรื่องกินสำคัญเหมือนกันนะ" เจอเริ่มเลื่อนถ้วยสลัดกับจานสปาเกตตี้ให้อย่างมีน้ำใจ

ฉันจำใจดักใส่ปากเพราะไม่ยอมให้เจอเริ่มต้องพูดซ้ำๆ ทันใดนั้นเสียงโทรทัศน์เจอเริ่มก็ดังขึ้น เขาลุกขึ้นเดินไปนั่งคุยที่โต๊ะว่างอีกมุมหนึ่ง ปล่อยให้ฉันขวัญผวาอย่างรุนแรงที่ต้องอยู่ตามลำพังกับเควิน ทั้งที่ลึกๆ ก็ดีใจมาก แต่ก็ทำตัวไม่ถูก... ฉันน่าจะสับสนในชีวิตอย่างที่ตาเคียวาจริง ๆ

"ขอโทษนะครับ ที่ผมเคยบอกเจว่าคุณหน้าตาเหมือนแม่ของเรา" อยุ่ๆ เควินก็เอ่ยขึ้นมาทำลายความเงิบด้วยเรื่องนั้น คงเพราะเขาไม่มีอะไรจะคุยด้วยจริงๆ

"ไม่ใช่เรื่องที่ต้องขอโทษนี่คะ" ฉันบอกเขาและยิ้ม ได้แต่หวังว่ามันคงไม่ใช่ยิ้มสยอง

"ดูเหมือนว่า...เจจะช่วยให้คุณอึดอัด"

ฉันเลื่อนแวตาท่าห้วนไหวจากถ้วยสลัดไปที่หน้าเควิน ไม่ใช่เจอเริ่มหรอกที่ทำให้ฉันอึดอัดจนหายใจไม่ออก แต่เป็นที่ชายเจอเริ่มต่างหาก ตอนนี้ฉันอึดอัดจนจะหายใจไม่ออกแล้ว เมื่อไหร่สามคนนั้นจะกลับมากันเสียที ใครก็ได้ช่วยรีบกลับมาเร็วๆ หนอย ฉันยังไม่อยากตายย

"ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ" จะว่าไปเควินก็ช่างสังเกตเหลือเกิน ถึงจะเข้าใจผิดก็เถอะ "เจเขาก็อร่าเจิงดี"

เควินยิ้ม รอยยิ้มของเขาอ่อนโยนกับทุกคนแบบนี้เสมอหรือไงนะ

"นั่นคงเพราะคุณเป็นคุณครูที่มีความอดทนกับเด็กเรื่องมาก ผมพอจะดูออกนะว่าคุณไม่ได้อยากมาด้วยวันนี้เลย" เขาพูดด้วยสีหน้าสดใสดี แต่กลับทำให้ฉันรู้สึกไม่สบายใจ

"ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ" ฉันรีบปฏิเสธเพราะไม่อยากจะให้เขารู้สึกแย่ "พอดีว่าวันนี้ฉันรู้สึกปวดหัวนิดหน่อย"

เควินพยักหน้ายอมรับคำแก้ตัวของฉัน ก่อนเปิดกระเป๋าตัวเองแล้วหยิบของบางอย่างออกมาวางลงตรงหน้าฉัน ฉันจ้องโลหะมันวาวบนโต๊ะด้วยความไม่เข้าใจ

"พวกคุณแจจชื่อศิลปินที่ทำมาเป็นของขวัญจับสลากในงานเลี้ยงครบรอบขึ้นนี้เป็นตัวเค แทนชื่อผม แล้วก็ชื่อเต็มผมสลักไว้ด้านหลัง ทำมาแคื่อยี่สิบชิ้น" เขาบอกและมองสีหน้างันของฉันด้วยรอยยิ้มแสนสุภาพ "คุณด้ากับคุณฝ้ายเล่าให้ฟังว่าคุณติดตามผลงานของผมมาตั้งแต่สมัยเรียน ผมก็เลยขอจากที่ที่บริษัทมาชิ้นหนึ่ง...ผมให้คุณ"

ฉันพิมพ์ขอบคุณอย่างงุนงงไม่หาย พยายามควบคุมเสียงหัวใจที่มันเต้นแรงด้วยความดีใจเอาไว้อย่างสุดความสามารถ ถึงจะรู้ว่าเขาให้ในฐานะศิลปินกับแฟนคลับ แต่นาทีนี้ฉันอยากหลงตัวเองจนตัวสั่น อยากคิดเข้าข้างตัวเอง และอยากบอกตัวเองว่าสายตาที่เควินกำลังมองมาที่ฉันบอกให้รู้ว่าเขาเห็นฉันเป็นคนพิเศษ... แต่คิดอีกที...ไม่เอาดีกว่า เพราะถ้าขึ้นคิดแบบนี้ก็พรุ่งนี้ฉันคงต้องไปหาจิตแพทย์

แต่การที่เควินแสนดีขนาดนี้ ต่อให้ในวันพรุ่งนี้จะได้พบกับผู้ชายที่เป็นเนื้อคู่ของตัวเอง ฉันก็คงไม่สามารถลบเควินออกไปจากความรู้สึกได้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์จงช่วยเป็นพยาน ในที่สุดฉันก็ตกหลุมรักเควิน ริชชีจนถอนตัวไม่ขึ้นแล้วจริงๆ!

ฉันจะเก็บพวงกุญแจชิ้นนี้ไว้ตราบนานแสนนาน มันจะกลายเป็นมรดกตกทอดชิ้นสำคัญของลูกหลานฉันในอนาคต วันหนึ่งหากฉันต้องแต่งงานกับผู้ชายสักคน ฉันจะบอกเขาไปอย่างภาคภูมิใจและไม่ปิดบังว่าพวงกุญแจรูปตัวเคชิ้นนี้คือสิ่งที่เควิน ริชซีมอบให้ฉันเองกับมือ ฉันจึงรักมันมากเท่าๆ กับแหวนแต่งงานของเรา...หวังว่าสามีในอนาคตของฉันจะไม่โมโหสิ่งอย่างไร้เหตุผล

ทันใดนั้นเองตัวกับฝ่ายก็เดินกลับมา แล้วเจอเธอก็คุยโทรศัพท์เสร็จพอดี ฉันรีบตั้งสติพร้อมกับคิดว่าพวงกุญแจสุดที่รักบนโต๊ะมาใส่กระเป๋าตัวเองอย่างรวดเร็ว พอรู้สึกตัวว่าเควินกำลังมองอยู่หน้าก็ร้อนหูทันควัน เขาสบตาฉันยิ้มๆ คล้ายกำลังกลั้นหัวเราะ ฉันอายจนอยากมุดหนีไปใต้โต๊ะแต่ก็ทำไม่ได้

อีกนานแค่ไหนฉันถึงจะเลิกเสียอาการเพราะเควินได้นะ...

แต่แล้วเรื่องวุ่นวายก็เกิดขึ้นจนได้ เมื่ออยู่ๆ การคบหากันระหว่างพวกเราสามสาวกับพี่น้องริชซีก็ตกเป็นหัวข้อข่าวเด็ดในแวดวงบันเทิง เรื่องนี้ปรากฏทั้งในหนังสือพิมพ์รายวัน หนังสือบันเทิงรายสัปดาห์ และในอินเทอร์เน็ต

ในอินเทอร์เน็ตมีรูปถ่ายของเราในร้านอาหารทะเลถูกเผยแพร่ไปทั่วทุกเว็บไซต์เกี่ยวกับข่าวบันเทิง แม้ส่วนใหญ่จะถูกทางค่ายของเควินแจ้งลบอย่างรวดเร็ว แต่เรื่องนี้ยังถูกตั้งกระทู้จนกลายเป็นประเด็นร้อนประจำสัปดาห์ คงมีใครสักคนไปเห็นเราในร้านนั้น แล้วแอบถ่ายรูปด้วยโทรศัพท์มือถือที่มีกล้อง ทำให้พวกเราไม่ทันสังเกต แม้ว่าภาพถ่ายจะไม่ชัดเจนสักเท่าไร แต่มันก็ทำให้เดือดร้อนไม่น้อย

หนังสือพิมพ์ไม่เพียงเขียนข่าวถึงเควินเท่านั้น ยังกล่าวถึงตัวกับฝ่ายอย่างเปิดเผยด้วย แม้จะไม่บอกชื่อนามสกุลจริง แต่ก็เอ่ยถึงชื่อเล่นอย่างถูกต้องชัดเจน... 'น้องต้า-น้องฝ่าย ลูกสาวนักธุรกิจไฮโซ'

โชคดีที่พวกเราไม่ได้ไปด้วยกันแบบครบคู่พอดี โชคดีไม่ได้แสดงท่าทางสนิทชิดเชื้อถึงขั้นแตะเนื้อต้องตัวซึ่งกันและกัน ระดับความรุนแรงของข่าวจึงไม่มากนัก แต่ที่ได้รับความสนใจจากผู้คนก็เพราะมี 'เควิน ริชชี' อยู่ร่วมในเหตุการณ์ด้วย ส่วนฉันไม่ได้ถูกเอ่ยถึงเป็นการเฉพาะเจาะจงในทุกหัวข้อข่าวและในกระทู้ต่างๆ แต่ฉันก็มีส่วนช่วยในการลดแรงเสียดทานจากข่าวนี้ได้ เพราะเป็นคนที่ทำให้การจับคู่ไม่สมบูรณ์

"อาจารย์ฉัตรลด taxa ดูข่าวนี้สิคะ เควินเปลี่ยนแฟนใหม่แล้วละคะ ถึงจะไม่ใช่นาตาลีแต่พวกเราก็ไม่ชอบอยู่ดีแหละ" เด็กๆ มาชวนคุยตอนฉันกำลังทานข้าวอยู่ในโรงอาหารช่วงพักเที่ยง "แกมยังมีข่าวกับตั้งสองคน ไม่รู้ว่าเป็นคนไหนกันแน่ที่เควินชอบ แต่สวยด้วยกันทั้งคู่ แกมยังรวยอีกต่างหาก"

"แต่เขาอาจจะเป็นแค่เพื่อนกันก็ได้ ไปกันเป็นกลุ่มนี่หาไม่ได้ไปเป็นคู่จริงใหม่คะอาจารย์" เด็กสาวเสียงหวานหันมาขอความเห็นจากฉัน

ฉันบ่นหนานิ่ง แต่ก็ยอมพยักหน้าเห็นด้วยเบาๆ ทั้งที่ฉันยืนยันไม่รู้กี่ครั้งว่าฉันไม่ได้ชอบเควิน แต่เด็กพวกนี้ก็ยิ่งชอบมาลากฉันเข้าไปมีส่วนร่วมอยู่เรื่อย

เควินออกมาแก้ข่าวว่าทั้งหมดเป็นแค่เพื่อนกัน ก็มีคนเชื่อบ้างไม่เชื่อบ้างตามปกติของข่าวคนดัง

ตากับฝ่ายปวดหัวอย่างหนักเพราะต่างก็ถูกทางบ้านตั้งคำถามเป็นการใหญ่ แม้ว่าจะพยายามอธิบายไปแล้วแต่ก็ไม่มีใครยอมเชื่ออย่างสนิทใจ ฝ่ายจึงถูกพ่อแม่ให้คนมาคอยติดตามความเคลื่อนไหวนับแต่นั้น ฉันเห็นแล้วก็ได้แต่อึดอัดแทน ทว่าก็ช่วยอะไรไม่ได้

ฝ่ายโชคดีที่ตอนนี้คุณหญิงแม่กับคุณพ่อของเธออยู่ต่างประเทศไม่อย่างนั้นฝ่ายคงโดนบังคับให้กลับไปอยู่ที่บ้านเป็นการชั่วคราว แม้ว่าทั้งสองคนจะอยู่ต่างประเทศแต่ก็รับรู้ข่าวสารทั้งหมดผ่านทางอินเทอร์เน็ต จึงพากันส่งผ่านความห่วงใยที่ล้นปรี่ข้ามทวีปมาตามเส้นทางการสื่อสาร

แทบทุกรูปแบบจนฝ่ายเคียดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

แม้ว่าครอบครัวของตากับฝ่ายจะไม่ได้เป็นกังวลเรื่องการที่พวกเขาคบหากับเควิน ไม่ว่าจะในฐานะใดก็ตาม แต่ท่านไม่ชอบที่ลูกสาวผู้มีภาพลักษณ์ดีมาตลอดของตนต้องตกเป็นข่าวเสียหายทำนองนี้

เจอโรมี่โทรศัพท์มาสอบถามความเป็นไปของพวกเราทุกวัน เขาไม่เดือดร้อนกับเรื่องนี้เพราะไม่ใช่คนมีชื่อเสียงมากมายอย่างเควิน เขาจึงตกอยู่ในสถานการณ์ใกล้เคียงกับฉันที่สุด เพราะฉันเองก็ไม่ได้รับผลกระทบใดๆ จากเรื่องนี้เช่นกัน

พักนี้บางครั้งการสนทนากับเจอโรมี่ก็ทำให้ฉันรู้สึกสนุกและเลิกคิดเรื่องน่าปวดหัวต่างๆ ได้ ฉันสนิทกับเจอโรมี่ในระดับหนึ่ง แต่ก็ยังรักษาระยะห่างเอาไว้ให้พอดี ไม่เคยให้ความหวังหรือทำอะไรให้อีกฝ่ายเข้าใจผิดว่าเป็นมากกว่าเพื่อน ฉันจะพยายามย้าให้เขารู้ตัวว่าฉันมองเขาเป็นเสมือนน้องชาย ซึ่งเจอโรมี่ก็แสดงออกว่าเขาเข้าใจและยอมรับในสิ่งที่ฉันปฏิบัติต่อเขา ซึ่งมันทำให้ฉันสบายใจได้ว่าเจอโรมี่ไม่ได้จริงจังอะไรกับเรื่องของฉันเลย บางครั้งเขายังพูดถึงผู้หญิงคนอื่นที่เขาถูกใจให้ฉันฟังบ่อยๆ เขาเป็นว่าตอนนี้ฉันกับเจอโรมี่ก็เป็นแค่เพื่อนกันนั่นแหละ

นอกจากคุยโทรศัพท์กับเจอโรมี่ ฉันก็จะโทรหาพ่อกับแม่บ่อยขึ้น บางครั้งลูกสาวของหน้าหรือแม่ก็ญาติคนอื่นๆ เป็นคนมารับสายแทน ทำให้ฉันสบายใจว่าพ่อกับแม่มีญาติพี่น้องรายล้อมและคงไม่เหงา แต่ก็อดละอายใจไม่ได้ที่ลูกสาวคนเดียวอย่างฉันไม่ได้ไปอยู่ด้วย แม่เล่าเรื่องของป้ามณีให้ฉันฟังว่าตอนนี้ป้าทราบแล้วว่าพิมลทำงานอยู่ที่โรงแรมแห่งหนึ่งและเธอกำลังตั้งครรภ์ คนรักของเธอเป็นพนักงานของโรงแรมเดียวกัน แม่ขอให้ฉันไปหาพิมลที่นั่นและคุยกับเธอให้รู้เรื่อง เพราะถึงอย่างไรเธอก็เป็นลูกสาวคนเดียวของป้ามณี แม้จะท้องก่อนแต่งและมีสามีที่ป่าไม่ปลื้ม แต่ก็

ควรจัดการเรื่องนี้ให้ถูกต้องและย้ายกลับไปอยู่กับป้ามณีเสีย ฉันไม่รับปากว่าจะทำสำเร็จแต่ก็จะลองดู ถึงอย่างไรป้ามณีก็เป็นคนที่มีบุญคุณกับฉัน

"ปู้"

ฉันหันขวับไปมองตามเสียงเรียกที่คุ้นหู เจอเธมเดินเข้ามาหาด้วยสีหน้าสดใส ขณะที่ฉันนั่งรอทิมลอยู่ตรงล็อบบี้ของโรงแรม

"มาทำอะไรที่นี่ครับ"

"มาเจอน้องสาวที่ทำงานอยู่ที่นี่ เจลจะมาทำไม"

"มาถ่ายแพชั่น กองถ่ายอยู่ที่สระว่ายน้ำด้านโน้น เจถ่ายคู่กับเควินนะ เป็นครั้งแรกเลย ไปทักทายเควินกันเถอะ" เจอเธมจุกฉันให้ลุกขึ้น

"แต่ฉันรอน้องอยู่"

"น้องสาวปู้ชื่ออะไรละ"

ฉันนึกหน้าสงสัย แต่ก็ตอบคำถามเขาไปโดยดี เจอเธมขยับตาให้และเดินไปที่ฟรอนด์ ก่อนจะกลับมาหาฉันอีกครั้ง

"ไปกันเถอะ เจขอให้เขาบอกน้องสาวปู้ว่าถ้ามาแล้วให้รออยู่แถวนี้ก่อน"

ฉันถูกเจอเธมลากมาถึงกองถ่ายแพชั่นจนได้ เควินซึ่งกำลังทำผมโดยช่างผู้หญิงตัวเล็ก ๆ หันมามองเราสองคนด้วยสีหน้าฉงน

"คุณปู้ มาได้ยังไงครับ" เควินถามฉันขณะที่เจอเธมกำลังทักทายกับที่มงานกองถ่ายแพชั่น

"แหม น้องเจ ที่แท้ก็มัวไปริบแฟน ถึงได้มาสายกว่าเควิน แฟนสวยนะคะ" ช่างแต่งหน้าตัวเล็กหน้าตาน่ารักหันมาทักทายฉันอย่างยิ้มแย้ม

ฉันได้แต่ยีนเอ่อ ปล่อยให้เจอเธมทำทียอมรับว่าเป็นแฟนฉันอย่างหน้าตาเฉย กองบรรณาธิการข่าวจากนิตยสารรีบซึกถามเป็นการใหญ่ โชคดีที่เจอเธมปฏิเสธเมื่อเขาขอถ่ายรูปฉัน โดยให้เหตุผลไปมั่วๆ ว่าฉันเป็นครู ถ้ามีข่าวออกไปอาจไม่เป็นผลดีต่ออาชีพ คุณนักรข่าวก็เสนต์ที่ไม่เข้าชื่อเรื่องมาก

แต่ฉันไม่ชอบสถานการณ์แบบนี้เลย การมาอยู่ตรงนี้ทำให้รู้สึกปั่นป่วนในกระเพาะอาหารและมันศีรชะจนคิดอะไรไม่ออก

"ตกลงว่านี่แฟนน้องเจจริง ๆ ใช่ไหมคะ" มีคนถามย้า

"ครับ อย่างคร่าวก่อนที่เราสองคนไปเด็ด ผมขอให้เควินไปเป็นเพื่อน ส่วนปูเขาก็พาเพื่อนไปอีกสองคน แต่ดันมีข่าวออกมาว่าเควินเป็นแฟนกับเพื่อนของปูเสียได้ เรายังงงอยู่เลย" เจอเริ่มส่ายเรื่องโกหกและหันมาขยิบตาให้ฉันอย่างสนิทสนม

ไม่นะ...

การปล่อยข่าวของเจอเริ่มในทำนองนั้นก่อให้เกิดผลดีกับทุกฝ่าย ยกเว้นฉัน และมันก็ทำให้การเจรจากับพิมลในวันนี้ฟังพินาศไปด้วย เพราะเมื่อเดินออกจากกองถ่ายแพชั่นฉันก็จิตใจปั่นป่วนและไม่มีสติไปตลอดทั้งวัน ตากับฝ่ายชอบอกชอบใจฉันเสียยกใหญ่ แถมยังเข้าใจว่ามันคือเรื่องจริง ทั้งๆ ที่ฉันพยายามอธิบายแต่ทั้งสองคนไม่ยอมฟัง คงเป็นเพราะพวกเขาอยากให้มันเป็นเรื่องจริงอยู่แล้ว

เจอเริ่มมาแก้ตัวกับฉันทีหลังว่าเขาทำเพื่อตากับฝ่ายและเควิน ซึ่งฉันก็ไม่รู้จะหาคำใดมาด่าเขาดี จึงต้องปล่อยเลยตามเลย ฉันไม่ได้พบกับเจอเริ่มและเควินอีกเลยนับแต่วันนั้น ฉันปฏิเสธการนัดพบของเจอเริ่มทุกครั้ง โดยอ้างว่างานยุ่งเพราะเป็นช่วงใกล้สอบของนักเรียน และยังโกหกเขาด้วยว่าฉันมีผู้ชายที่ชอบอยู่แล้ว เป็นเพื่อนสมัยเด็กที่ยังติดต่อกันอยู่เป็นครั้งคราว

ส่วนเควิน ตอนนี้ไม่มีเหตุผลอะไรที่เราต้องพบกันอีกแล้ว เควินคงไม่สนใจเรื่องของฉันกับเจอเริ่มมากนัก ต่อให้เข้าใจผิดว่าฉันกับเจอเริ่มเป็นแฟนกันจริงๆ เควินก็คงไม่ห่วง เพราะคงจะคิดว่าผู้หญิงทำทางอย่างฉันคงไม่เป็นพิษเป็นภัยกับน้องชายตัวร้ายของเขาแน่นอน

ตอนที่เจอเริ่มโกหกคนอื่นอยู่นั้นฉันเอาแต่สับสนเพราะไม่แน่ใจว่า

ควรทำอะไรต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ใจหนึ่งก็คิดว่ามันอาจดีที่ได้ช่วยเหลือ
ตัวกับฝ่ายเพราะฉันก็ไม่ได้มีอะไรจะเสียหาย และไม่เคยมคิดจะเป็นแฟนกับ
เจอเรามีจริง ๆ แต่อีกใจก็ต่อต้านเพราะว่าไม่อยากให้เควินเข้าใจผิด แต่พอ
คิดได้ว่าต่อให้เควินเข้าใจผิดมันก็ไม่เห็นจะมีอะไรแตกต่างกัน... ด้วยเหตุนี้
ฉันจึงตัดสินใจยืนเฝ้าอยู่อย่างนั้นจนจบเรื่อง

ตอนนี้ฉันไม่อยากนึกถึงเรื่องพวกนั้นแล้ว ฉันยังมีเรื่องสำคัญต้องทำ
อีกอย่าง นั่นก็คือการเจรจากับพิมลให้สำเร็จ วันนั้นก็เชื่อว่าล้มเหลว
ไม่เป็นท่า เพราะพิมลเองก็มีท่าที่ยอมรับฟัง เพียงแต่เธอยังปฏิเสธที่จะ
กลับบ้านตอนนี้ บอกว่าไม่อยากให้แม่ต้องอับอายเพื่อนบ้าน อย่างน้อย
ก็อยากคลอดลูกเสียก่อน แต่ป้ามณียืนยันว่าต้องการดูแลพิมลซึ่งกำลังตั้งครรภ์
และไม่อยากให้ทำงานหนัก

ดังนั้นฉันจะหาโอกาสไปเกลี้ยกล่อมพิมลให้สำเร็จให้ได้

•

บทที่

5

หญิงสาวที่ถูกมองข้าม

การไปชมคอนเสิร์ตเมื่อคืนนี้ทำให้วันนี้ฉันกับฝ่ายไม่อยากจะตื่นเช้า เราหลับอยู่ในห้องนอนตัวเองจนกระทั่งเสียงโทรศัพท์ที่อยู่ด้านนอกดังขึ้น และตั้งอยู่นานอย่างไม่มีทีท่าว่าจะเงียบหายไปง่ายๆ ในที่สุดฉันก็ฝืนลุกจากที่นอนออกไปรับโทรศัพท์

เสียงจากปลายสายทำให้อึ้งไปนาน... เควิน!

ฉันกระแอมเบาๆ และคุยกับเขาด้วยน้ำเสียงที่พยายามประคองความรู้สึกชีวิตเพื่อไม่ให้คนฟังรู้ว่าเพิ่งจะตื่นนอนเอาตอนที่สายป่านนี้

"ผมโทรมารบกวนเวลานอนรีเปล่าครับ"

ฉันควรอายรีเปล่านะ ที่เขารู้ว่าจะเที่ยงแล้วยังไม่ตื่น... "เปล่าค่ะ ไม่รบกวนเลย"

"ผมมีเรื่องจะคุยกับพวกคุณ อีกสักชั่วโมงผมเข้าไปหาได้ไหมครับ"

"ค่ะ เข้ามาได้เลย วันนี้พวกเราไม่ออกไปไหน"

หลังจากวางสาย ฉันรีบอาบน้ำแต่งกายอย่างพิถีพิถันภายใต้คอนเซ็ปต์เรียบเก๋เสน่ห์แรง ไม่ลืมหูลืมตาห้องบอกฝ่าย โทรศัพท์ไปแจ้งต้า รู้สึกเหมือนจะมีผู้มีอิทธิพลมาเยี่ยมบ้านยังงี้ยังงั้น คงเพราะพวกเราให้ความสำคัญกับ

เพื่อนใหม่อย่างเควินเป็นพิเศษ เขาเป็นซูเปอร์สตาร์ที่ทำให้เราประทับใจ ทั้งในจอและตัวเป็นๆ ดังนั้นเราจึงรู้สึกดีกับเขาและดีใจมากที่เขาจะมาหา

ฉันคาดเดาเหตุผลในการมาวันนี้ของเควินไม่ได้เลย กระทั่งเขามา นั่งอยู่ในห้องด้วยสีหน้าแปลกไปจากครั้งก่อนๆ ที่เคยเจอ เควินแต่งตัวสบายๆ ด้วยเสื้อยืดสีขาวสะอาดตา กางเกงยีนสีด้า สวมแว่นสายตาใสแจ๋ว ผมยุ่งๆ ไม่ได้จัดทรง และมีกระเป๋าสะพายเฉียงหนึ่งใบ ทุกอย่างดูปกติดี ยกเว้นสีหน้าและแววตาที่เขามองดูพวกเราคล้ายมีเรื่องลำบากใจบางอย่าง

"คือว่า..." เขาเริ่มเรื่องด้วยสีหน้าเกรงใจ ทำให้พวกเราแทบจะชะงักหน้าเข้าไปหาใกล้ๆ อีกนิดเพื่อจ้องจ้องรอฟัง "ทางที่ทีมงานปรึกษากันว่าอยากให้คุณตัดกับคุณฝ่ายมาร่วมงานในเอ็มวีตัวแรกของอัลบั้มใหม่ผมเลยให้ผมลองมาคุยดูก่อน"

บรรยากาศโดยรอบเงียบสงบลงไปครู่หนึ่ง

"หมายความว่าเราจะได้เป็นนางเอกเอ็มวีของเควิน!?" ต้าถามย้าด้วยน้ำเสียงและสีหน้าที่ตื่นเต้น

ตอนฟังคำบอกเล่าของเควิน ฉันรู้สึกเหมือนถูกระเบิดอย่างรุนแรงด้วยรถสิบล้อ ก่อนจะถูกมันถอยกลับมาทับซ้ำด้วยคำถามตอกย้าของยายต้า

ไม่นะ ไม่ๆ ทำไมฉันต้องอิจฉาด้วยที่เป็นเพียงคนเดียวซึ่งถูกเมินถูกแบ่งแยกชนชั้น ถูกมองข้ามหัว กลายเป็นบุคคลตกสำรวจ ไร้ค่า และไม่เป็นที่ต้องการในสายตาผู้คน ใครก็ได้ช่วยที ตอนนี้ฉันบั้นหน้าไม่ถูกรู้สึกปวดทรมานที่ต้องวางสีหน้าให้ปกติที่สุด ไม่รู้ว่าควรยิ้มหรือทำหน้ายังไงดี ควรพูดอะไรออกมาไหม แล้วทำไมอยู่ๆ สายตาก็เบลอมองไม่ค่อยชัด หูก็เริ่มตึงๆ เหมือนประสาทสัมผัสเสื่อมสภาพและใช้การไม่ได้ไปชั่วขณะ

คำบอกเล่าของเควินทำให้ตากับฝ่ายพากันตื่นเต้นดีใจ แม้จะออกตัวว่ายังรับปากไม่ได้เพราะต้องปรึกษากับครอบครัวก่อน เควินบอกเหตุผลทั้งหมดเกี่ยวกับความต้องการของทีมงานในครั้งนี่ว่าเนื่องจากผู้คนให้ความสนใจ

ด้ากับฝ่ายเพราะชาวเรือความรักกับเขาในตอนนั้น แล้วโดยส่วนตัว ด้ากับฝ่ายต่างก็มีภาพลักษณ์ที่ดี มีบุคลิกโดดเด่น มีความสวยเฉพาะตัวแตกต่างกัน และมีชีวิตส่วนตัวที่สมบูรณ์แบบ หากมาร่วมงานกับเขาก็จะทำให้ผลงานน่าสนใจเป็นที่จับตามองมากขึ้น และช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์ของเขาไปด้วย

เควินเล่ารายละเอียดทุกอย่างตามตรงโดยไม่ปิดบัง เขาก็ไม่คิดจะบังคับหรือขอร้องให้ด้ากับฝ่ายยอมรับงานนี้ แต่ปล่อยให้เธอสองคนตัดสินใจเองเต็มที่ แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเธอต้องตอบตกลงอย่างแน่นอน เพราะอาการดีด้าที่เห็นคือหลักฐานชัดเจนจนน่าหมั่นไส้...

อ๊ะ! นี่ฉันกำลังอิจฉาตาร์อนซ์ๆ การอิจฉาเพื่อนรักตัวเองจนรู้สึกแบบนี้มันเป็นเรื่องที่แย่มาก ไม่นะ ไม่มีทาง ฉันจะไม่ทำตัวแบบนี้เด็ดขาด!

อย่างไรก็ตาม ตอนนั้นฉันรู้สึกเหมือนถูกทิ้งไว้เดี่ยวดายกลางทุ่งกว้าง เรือยนต์ยาวสลวยปลิวไสว ชุดกระโปรงบานสีพาสเทลถูกสายลมเย็นเยือกพัดสะบัดพลิ้วอยู่กลางความหนาวเหน็บเพียงลำพัง...

แยแล้ววว อาการเดิมของฉันเริ่มกำเริบขึ้นมาอีกจนได้!

นาที่นั้นฉันอยากเดินหนีเข้าห้องนอนและไม่กลับออกมาอีกเลยจนกระทั่งถึงเวลาไปทำงานวันพรุ่งนี้ แต่ฉันก็ต้องพยายามเก็บอาการผิดปกติไว้ นี่คงเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันรู้สึกอับอายทั้งที่ตัวเองก็ไม่ได้ทำอะไรเลย

เวลานี้เควินคือคนที่ฉันไม่ยอมมองหน้ามากที่สุด แต่กลับถูกทิ้งให้อยู่กับเขาตามลำพังภายในห้องฝ่าย เพราะด้ากับฝ่ายมีเพื่อนมารออยู่ที่ห้องด้าเพื่อประชุมกันเรื่องงานของการเรียนวิชาหนึ่ง ทั้งสองคนขอตัวออกไปหลังจากยืนยันกับเควินว่าจะให้คำตอบเขาภายในสองวันนี้

แทนที่จะขอตัวกลับเลย แต่เควินกลับบอกว่าจะอยู่คู่กับฉันต่ออีกสักพัก เควินอาจจะเป็นผู้ชายที่ละเอียดอ่อนและใส่ใจกว่าที่คิด เพราะฉัน

รู้สึกได้ว่าเขาพอจะเข้าใจความรู้สึกฉันอยู่บ้าง โดยที่เพื่อนทั้งสองของฉัน กลับไม่ทันสังเกตเห็นปฏิกิริยาที่ผิดปกติของฉันเลย เควินดูระมัดระวัง ในการใช้คำพูดอย่างเห็นได้ชัด เหมือนกลัวว่าจะเผลอพูดอะไรกระทบใจ ให้ฉันรู้สึกไม่ดี แต่ยิ่งเขาพยายามใส่ใจมันกลับยิ่งทำให้ฉันรู้สึกแย่ เพราะฉันไม่อยากทำตัวเป็นมลภาวะหรือภาระทางความรู้สึกของใคร

ตอนที่คุยกับต้าและฝ่าย เควินมักจะสบตาฉันบ่อยๆ และยิ้มให้ อย่างอ่อนโยนเหมือนต้องการปลอบใจ ขณะที่ต้ากับฝ่ายมัวตื่นตื้นจนไม่ทัน รู้สึกถึงความหดหู่มองฉัน แต่จะโทษทั้งสองคนไม่ได้เลย เพราะเป็นฉันก็คง ดีใจจนเนื้อเต้นยิ่งกว่า คงไม่มีเวลาเหลียวมองความผิดหวังของคนข้างๆ

ความมั่นใจของฉันที่มีอยู่เพียงน้อยนิดตอนนี้กลับกลายเป็นตัวเลขติดลบ เมื่อต้องมาเจอกับเรื่องอย่างนี้ อดไม่ได้ที่จะคิดเปรียบเทียบคุณค่าของตน กับเพื่อนรักที่แสนเพียบพร้อม จากนั้นก็รู้สึกรังเกียจตัวเองที่รู้สึกแบบนั้น ปกติฉันก็ไม่ใช่คนที่อยากได้สินอะไร แต่พอถูกทำเหมือนเป็นอากาศที่ว่างเปล่า แบบจังๆ อย่างนี้มันก็อดเสียใจไม่ได้เหมือนกัน

อันที่จริงจากตลอดหลายปีที่คบกันมา ฉันเคยชินกับความแตกต่าง ราวฟ้ากับเหวนี้นานแล้ว หรือเรียกว่าปลงตกและยอมรับความเป็นจริงได้ มากกว่า แรกๆ ก็อิจฉาในสิ่งที่เพื่อนมีแต่ฉันไม่มีอยู่บ่อยครั้ง น้อยเนื้อต่ำใจ กับสิ่งที่เพื่อนทำได้แต่ฉันไม่มีปัญญาทำได้ และเคยคิดว่าคงคบกันต่อไม่ได้ เพราะไลฟ์สไตล์ที่แตกต่างกันเกินไป แต่ต้ากับฝ่ายดีกับฉันมากและคอย ปรบปรบประคองความสัมพันธ์ของเราโดยไม่เคยทำอะไรให้ฉันรู้สึกแย่เลย จนฉันคิดว่าอิจฉาไปก็ไม่มีประโยชน์ สู้มองในแง่ดีว่าโชคดียังมีพวกเธอ เป็นเพื่อนดีกว่า แต่ก็ต้องเสียศูนย์จนได้เมื่อมาเจอเรื่องเกี่ยวกับเควินเข้าไป

"วันนี้คุณหนูไม่มีงานยุ่งเหมือนคนอื่นใช่ไหมครับ"

ฉันวางจานผลไม้หลากชนิดลงบนโต๊ะ นั่งลงตรงข้ามกับเควิน "ไม่มีค่ะ"

"ดีเลย ผมก็ยังไม่อยากกลับ วันนี้เจอเริ่มพาเพื่อนมาทำงานกลุ่มที่บ้าน

เหมือนกันครับ"

ชวดยะ แล้วแบบนี้อีกนานไหมเขาถึงจะกลับ หรือฉันต้องทนอีตอัด
 ทรมาณแบบนี้ไปอีกนานนับชั่วโมง...ถึงจริงๆ แล้วจะดีใจที่ได้อยู่กับเควิน
 ตามลำพัง เพราะถึงจะแอบรักเขาอย่างเสียสติและผิดปกติ แต่ลึกๆ แล้ว
 ความรู้สึกต้องการมีโมเมนต์ร่วมกับศิลปินนั้นก็ยังคงมีอยู่อย่างเต็มเปี่ยม
 ในใจแฟนคลับตัวยงอย่างฉัน... สรุปว่าตอนนี้ฉันก็ยังสับสนในชีวิตอยู่นั้นแหละ

ฉันพยายามยิ้มสดใสกับเควิน ไม่อยากให้เขารู้สึกไม่ดีที่ต้องมาสงสาร
 และเป็นห่วงความรู้สึกฉันซึ่งไม่ได้รับการเหลียวแลจากทีมงานของเขา
 หรือแม้แต่ตัวเขาเลย แต่ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเขาต้องมาทำท่า
 เห็นอกเห็นใจและเหมือนจะเข้าอกเข้าใจความรู้สึกของฉันขนาดนี้...

"เรื่องที่เจอเรามีให้เขาไปแบบนั้น ทำให้คุณปู่เดือดร้อนหรือเปล่าครับ"
 อยู่ๆ เควินก็ถามถึงเรื่องดังกล่าว

"เปล่านี่คะ ไม่ได้เดือดร้อนอะไร"

"แล้วตอนนี้ล่ะครับ มีปัญหาอะไรไหม..."

ฉันนึกหน้าอย่างไม่ค่อยเข้าใจ "ก็ไม่มีอะไรนี่ ทำไมหรือคะ"

เควินดูลำบากใจมาก "คือว่า...เรื่องที่เจมีข่าวกับโดนิต้า นางแบบ
 ที่เคยทำงานกับเขา..."

"..."

"จริงๆ ผมก็ไม่อยากเข้ามายุ่งเรื่องนี้ แต่พอผมถามแล้วเขาทำท่า
 เหมือนไม่รู้ ผมเลยรู้สึกไม่สบายใจ ผมไม่รู้ว่าเขาอธิบายกับคุณว่าไง แต่
 ผมไม่อยากให้เขาทำอะไรแยๆ กับคุณปู่ซึ่งเป็นเพื่อนที่ดีของเรา ผมจะ
 พยายามพูดเรื่องนี้กับเจอเม่เองนะครับ คุณปู่อย่าเพิ่งคิดมาก"

ตอนแรกฉันฟังแล้วไม่เข้าใจอะไรเลย แต่พอค่อยๆ ย่อยข้อมูลต่างๆ
 จากคำพูดเควินแล้วก็เลยเริ่มจะเดาออกว่าเควินกำลังเข้าใจผิดว่าฉันกับเจอเม่
 เป็นแฟนกันจริงๆ พอตอนนี้เขาเห็นเจอเม่ไปควงกับโดนิต้า ก็เลยเป็นห่วงว่า

น้องชายตัวเองกำลังนอกรีตฉัน...

"จริงๆ แล้วเรื่องส่วนตัวของเจมันไม่ได้เกี่ยวกับฉันแล้วละคะ อย่าไปพูดอะไรกับเจเลยนะคะ"

เควินเล็กคือ "หมายความว่า คุณจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้โดยไม่เอาเรื่องเจเลยหรือครับ"

"คะ ก็น่าจะอย่างนั้น" ฉันยิ้มอย่างแห้งแล้ง ไม่อยากอธิบายอะไรมากไปกว่านี้ให้ยุ่งยากสับสน

"เรื่องเอ็มวี คุณคิดว่าคุณด่ากับคุณฝ่ายจะตกลงไหมครับ"

เควินหาหัวข้อใหม่มาสนทนาด้วย หลังจากพูดเรื่องเจเอเริ่มแล้วเราก็กินกันเงียบไปพักใหญ่ แต่ทำไมเขาต้องเอ่ยถึงเรื่องนี้ขึ้นมาอีกนะ ฉันไม่อยากคิดถึงมันให้รู้สึกแย่อีก

"ก็น่าจะตกลงนะคะ พวกเขา รู้สึกดีกับคุณมาก ทางบ้านก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เพราะด่ากับฝ่ายไม่ใช่เด็กแล้ว ทั้งสองคนน่าจะยินดีกับประสบการณ์ที่ดีแบบนี้ด้วย"

เควินพยักหน้าและยิ้มบางๆ ฉันยิ้มตอบเขา รู้สึกดีขึ้นที่ตัวเองสามารถปรับสภาพน้ำเสียงและสีหน้าให้ดูเป็นปกติได้ ก็คือตอนนี้ฉันทำได้แล้วละ เพราะคิดว่าความอิจฉาไม่ก่อให้เกิดผลดีต่อสุขภาพจิต เราควรยินดีกับทุกสิ่งดีๆ ที่เพื่อนได้รับมากกว่า

"ผมไม่อยากจะให้เพื่อนคุณรับปากเพราะเกรงใจผมหรอกนะครับ ทางทีมงานก็ยืนยันว่าจะไม่เช่าซีดีเอาเป็นเอาตายให้ทุกคนลำบากใจ อยากให้ทั้งสองมาร่วมงานด้วยความเต็มใจมากกว่า ตอนแรกผมลำบากใจมากที่ต้องมาพูดเรื่องนี้ กลัวพวกคุณจะคิดว่าเห็นแก่ผลประโยชน์ที่หวังจะใช้ภาพลักษณ์คุณด่ากับคุณฝ่ายมาช่วยโปรโมตผลงาน แต่ถ้าพวกเขาให้มาขอรับรองผมไปด้วย ผมคงลำบากใจยิ่งกว่านี้"

สีหน้าเขายิ้มละไม น้ำเสียงสุภาพน่าฟัง แต่กลับทำร้ายประสาทสัมผัสฉัน

ได้อย่างรุนแรงเหลือเชื่อ เควินใจร้ายมากกก!

'!-?-!-?-!-?-!-?' นี่คือสภาพจิตใจของฉันขณะที่กำลังพยายามคิดทบทวนความหมายในคำพูดของเควินอย่างเอาเป็นเอาตาย หรือว่าจริงๆ แล้วเขาอาจยังไม่บรรลุในหลักการใช้ภาษาไทย จึงได้พูดจาแบบไม่ไว้หน้ากันเลยแบบนี้ หรือเขากำลังบอกเป็นนัยๆ ว่าโชคดีที่ที่ทีมงานไม่เลือกฉันอีกคน เพราะเขาทำใจให้หน้าฉันไปโผล่ในเอ็มวีเขาไม่ได้!

ทำไมต้องดูถูกและไม่เห็นคุณค่ากันขนาดนี้ด้วยนะ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเควินจะใจร้ายถึงขั้นนี้ ฉันรู้สึกอึ้งๆ หนาวๆ วูบๆ วาบๆ ไปทั้งตัวเหมือนกำลังจับไข้ ถ้าหากผลออกเครียดจนหมดสติไปต้อๆ ตอนนี้จะน่าเกลียดหรือเปล่านะ แต่ว่าจริงๆ แล้วจิตใจฉันอ่อนแอเกินกว่าจะทนรับฟังคำพูดหยาบคายแบบนี้จากปากของผู้ชายที่ฉันรักและชื่นชมอย่างสุดหัวใจได้จริงๆ

"จริงๆ แล้วผมก็อยากให้คุณมาเล่นเอ็มวีด้วย แต่ก็ไม่อยากทำให้ลำบากใจ เพราะคิดว่าคุณคงไม่ชอบอะไรแบบนี้"

ฉันมองรอยยิ้มเหมือนงจใจหวานเสน่ห์ของเควินอย่างเย็นชา เหตุผลของเขาไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นเลย เพราะฉันคิดว่าถ้าเขาคิดแบบนี้จริงก็ควรลองทาบตามฉันดูก่อน แล้วค่อยให้ฉันเป็นฝ่ายปฏิเสธ แต่ดันเมินกันแต่แรกแบบนี้ได้ลงคอ ทว่าคนอย่างเขาคงไม่เคยโดนดูถูก เลยไม่เข้าใจความรู้สึกของคนที่ไม่โดนเหยียดหยามด้วยการไม่เห็นคุณค่า

"แค่เรื่องที่เจอผมทำให้คุณตกเป็นข่าวผมก็รู้สึกผิดไปด้วยมากแล้วเลยไม่อยากให้คุณคิดว่าการรู้จักกับเราทำให้ต้องมาเจอแต่เรื่องลำบากใจ"

"ฉันไม่เคยคิดอย่างนั้นหรอกค่ะ" คะแนนความปากตรงกับใจติดลบอย่างแรง "เรื่องที่เป็นข่าวนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย ไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำว่าฉันเป็นใคร ก็แค่มีชื่อเล่นหลุดไปเท่านั้นเอง"

"ถ้างั้นมาเล่นเอ็มวีให้ผมด้วยได้ไหม ถ้าเชนก็เป็นนางเอกแบบไม่ต้อง

ให้เห็นหน้าก็ได้ครับ"

เควินถามด้วยรอยยิ้มเป็นประกายเจิดจ้า พันขาวาววับสะท้อนแสง จนฉันแสบตา แต่คำพูดนั้นทำเอาฉันตัวแข็งไปชั่วขณะด้วยความสะเทือนใจ อย่างหนัก สมองด้านมืดแปลเจตนาคำพูดนั้นไปในแง่ร้ายทันทีว่าเขากำลัง แกล้งพูดแกล้งตื้นฉันอยู่ เพราะคิดว่าฉันอยากไปเล่นเอ็มวีเขาจนตัวลั่น!

ฉันโกรธเควินสุดๆ ไปเลยตอนนี้ แต่ก็ต้องทนเก็บไว้ในใจ และฝืนยิ้ม แล้วถ้าขึ้นฉันยังปล่อยให้ตัวเองเป็นแบบนี้ทุกครั้งที่เจอกับเควิน อายุคุณจะ ลั่นลงเรื่อยๆ อย่างน่าหวาดกลัว!

ถึงจะพยายามเตือนตัวเองให้มีสติและคิดแต่ในแง่ดี แต่จนแล้วจนรอด ก็ยังน้อยดีไม่หายกับเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้น แต่อย่างน้อยงานที่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ในช่วงนี้ก็มีส่วนช่วยเยียวยาฉันได้บ้าง แล้วช่วงสั้นๆ ของการปิดภาคเรียนแรก ที่กำลังจะมาถึงคงทำให้ฉันมีเวลาพักผ่อนร่างกายและจิตใจที่เหนื่อยล้าได้บ้าง

พักนี้ต้ากับฝ่ายมีความจำเป็นให้ต้องเข้าไปเจอเควินที่บริษัทค่ายเพลง บ่อยๆ ทั้งสองคนจึงกลับมาเล่าให้ฉันฟังด้วยท่าทางมีความสุขเสมอ จริงๆ ฉัน ก็ชอบฟังเวลาที่เพื่อนเอามาเล่าว่าเควินเป็นยังไงบ้าง แต่ก็อิจฉานิดๆ อยู่ดี

ทุกครั้งที่เควินโทรศัพท์มาที่ห้องแล้วฉันเป็นคนรับ ฉันจะรีบไปเรียกฝ่าย มาคุยเพราะไม่อยากพูดอะไรกับเขามาก เมื่อตัวเองจริงๆ ที่เป็นแบบนี้ เอาแต่ วุ่นวายใจและเจ็บปวดอยู่ฝ่ายเดียวโดยที่ไม่ได้มีใครมารู้ด้วย ฉันรู้สึกเหมือน ตัวเองกำลังเล่นละครอยู่ในมุมมืดโดยไม่มีผู้ชมแม้แต่คนเดียว การที่เรา ต้องออกหักโดยที่อีกฝ่ายไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าเราคิดยังไงกับเขา มันช่างเป็น ความรู้สึกที่สูญยอดจริงๆ เสียสติสูญยอด!

สิ่งเหล่านี้คงเกิดขึ้นเพราะฉันเป็นมนุษย์ที่มีความอ่อนไหวทางอารมณ์ มากกว่าคนอื่นมากไปหน่อย หรืออาจจะไม่หน่อย...

ไม่เคยมีครั้งใดในชีวิตที่ฉันรู้สึกอยากมีสามีเป็นตัวเป็นตนเท่าครั้งนี้

แอบเสียใจนิดๆ ที่ชอบเล่นตัวเวลามีคนมาจีบ แล้วก็มักเสียเวลาทำเรื่อง บ้าง บอๆ มาตลอดจนไม่เคยเงยหน้ามองว่าโลกนี้ยังมีผู้ชายดีๆ ซ่อนตัว อยู่ตามหลืบซอกตรอกซอยบางแห่ง กว่าจจะรู้ว่าตัวก็หายไปแล้ว ตอนนี้เลย ต้องมาตกอยู่ในสภาพหตุ้ไร้คนปลอบใจ มิน่าเขาถึงเตือนกันนักหนาว่า ถ้าไม่หาแฟนตั้งแต่ตอนเรียนก็จะหาไม่ได้ตลอดไป...

แต่ไม่น่าเชื่อว่าความรู้สึกที่ฉันมีต่อเควินมันจะมีอานุภาพทำลายล้าง รุนแรงขนาดนี้ ออกหักเพราะแอบรักดาราร...รู้ไปถึงไหนอายุไปถึงนั้น!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3c2Mzfo>